



GÖTEBORGS UNIVERSITET

Veto

**En motivanalys av FN:s säkerhetsråds fem
permanenta medlemmars agerande i konflikten i
Syrien**

Examensarbete för kandidatexamen i Globala studier

Hanna Skansholm

Institutionen för Globala studier vid Göteborgs universitet

Vårterminen 2013

Handledare: Svante Karlsson

Abstract

Aim: The aim of this study is to analyse the possible motives behind the actions of the five permanent members of the UN Security Council in relation to the conflict in Syria. The background of this aim is the Arab Spring and the protests and violence that have followed the uprising. While, in Libya, the UN Security Council adopted resolutions that allowed sanctions against the Libyan government, no such resolutions have been adopted yet in Syria.

Theory: The principal theory of the analysis is Stephen D. Krasner's theory on sovereignty.

Method: I have researched various resolutions and statements done in the Security Council, together with official statements from the actors, through Hadenius' motive analysis methodology and Gilje & Grimen and Ödmans theories on hermeneutics.

Conclusion: The conclusion of the analysis is that there, in the case of Syria and Libya, are two different parties in the Security Council. One that stands for sovereignty and one that stands for intervention. By applying Krasner's theory to the empirical material it could however be shown that the actions of both parties are formed to a higher degree by the strategic interests of the countries. The norms of sovereignty and intervention are thus secondary to the interests of the countries, in explaining the motives in international relations.

Innehållsförteckning

1. Inledning	1
1.1 Bakgrund och problemområde.....	1
1.2 Syfte.....	2
1.3 Forskningsfrågor.....	3
1.4 Motivering.....	3
1.5 Avgränsningar	4
1.6 Tidigare forskning och teoriansknytning.....	5
2. Metod	8
2.1 Motivanalys.....	8
2.2 Material.....	9
2.3 Validitet.....	10
2.4 Upplägg.....	10
2.5 Hermeneutik.....	11
2.6 Metodologisk utgångspunkt.....	13
2.7 Motivering kring metodval.....	13
3. Resultat	14
3.1 Sammanfattning av säkerhetsrådsresolutioner gällande konflikten i Syrien.....	15
3.2 Sammanfattning av säkerhetsrådsresolutioner gällande konflikten i Libyen.....	16
3.3 Motivanalytisk figur.....	17
3.4 Uttalanden kring säkerhetsrådsresolutionerna.....	17
3.5 Ländernas officiella politik.....	27
3.6 Sammanfattning av aktörernas argument.....	30
3.6.1 Aktörernas argument och begrepp kring fallet Syrien.....	30
3.6.2 Aktörernas argument och begrepp kring fallet Libyen.....	31
3.6.3 Sammanfattning av aktörernas officiella politik.....	32
3.7 Källkritik.....	33
4. Vidare teoriansknytning	34
5. Analys	35
6. Slutdiskussion	40
7. Källförteckning	42

1. Inledning

1.1 Bakgrund och problemområde

Det som kommit att kallas den *arabiska våren* tog sin början sent under 2010. Flera länder i Nordafrika och Mellanöstern har sedan dess präglats av stridigheter gällande ländernas regimer. Revolutionerna i Tunisien och Egypten kom att bli relativt fredliga medan situationen i Syrien och Libyen präglats av våldsamma strider mellan regimernas styrkor och oppositionerna (Panara, C; Wilson, G, 2013: 101). Till följd av folkets protester avgick både Tuniens president Ben Ali och Egyptens president Hosni Mubarak relativt snabbt efter att protesterna startat. Situationen i Libyen tog sig ett annat uttryck då demonstranterna möttes av våld från president Muammar al Gadaffis regimstyrkor (Kotsinas, K; Allansson, M, 2012-10-16). Den 17 mars 2011 röstade Förenta Nationernas (FN) säkerhetsråd igenom en resolution som auktoriserade omvärlden att etablera en flygförbudszon i det libyska luftrummet och i oktober 2011 störtades Muammar al Gadaffi (UCDP:A, 2013-04-05: 6ff).

Stridigheterna i Syrien har pågått sedan våren 2011. Den syriska befolkningen är mycket delad i frågan kring det aktuella styret, lett av president Bashar al-Assad. På ett politiskt plan finns ett stöd för regimen hos dem som gynnas av Bashar al-Assads ekonomiska politik och på ett religiöst plan finns ett stöd från de syrier som delar presidentens alawitiska religion. Den sunnimuslimska majoriteten är i huvudsak i opposition mot presidenten och hans regim dels på grund av skiljande religioner och dels av politiska orsaker. Alawiterna innehar samtliga nyckelpositioner i den syriska regeringen, militären och ekonomin. Ur denna missgynnsamma maktfördelning har ett missnöje med regimen växt fram hos stora delar av den syriska befolkningen (UCDP:B, 2013-04-05).

FN:s säkerhetsråd röstade igenom resolution 2043, 21 april 2012, vilken gav mandat för FN-styrkor att övervaka att eldupphör sker i Syrien och att konflikten går mot ett slut. Operationen kallades UNSMIS och hade mandat att pågå i 90 dagar. Den 15 juni 2012 var UNSMIS tvunget att avbrytas på grund av allt intensivare stridigheter runt om i Syrien. Operationen förlängdes trots detta i 30 dagar från den 20 juli 2012 och säkerhetsrådet uttalade efter detta att ytterligare förlängningar av UNSMIS endast var möjliga om användandet av tunga vapen och våldsutövandet minskade kraftigt från båda de stridande parterna i Syrien. Då dessa förutsättningar inte kom att råda blev konsekvensen att UNSMIS avslutades den 19 augusti 2012 (FN: A, 2013-04-05).

Resolutionerna hade föregåtts av att Kofi Annan den 29 februari 2012 blivit utsedd som sändebud för FN och The Arab League att leda en diplomatisk operation i Syrien. Målet var att uppnå eldupphör mellan de stridande parterna i konflikten, vilket också uppnåddes den 12 april 2012. Dock återgick parterna i strid och löftet om eldupphör sprack definitivt i slutet av maj 2012 i samband med våldsamma attacker i staden el-Houleh (Security Council Report, 2013-04-05).

Till skillnad från konflikten i Libyen har inte några resolutioner gått igenom i FN:s säkerhetsråd som ger FN mandat att genomföra någon form av sanktioner mot Syrien. Både i oktober 2011, februari 2012 och juli 2012 lades det fram resolutioner i FN:s säkerhetsråd som inte kunde träda i kraft då Ryssland och Kina använt sin vetorätt i säkerhetsrådet för nedröstandet av resolutionerna (SC/10403, 2011-10-04; SC/10536, 2012-02-04; FN: B, 2012-07-19).

Hur kan det komma sig att två konflikter som till stor del liknar varandra och förekommer inom samma tidsperiod hanteras så olika av FN:s säkerhetsråd? I min uppsats har jag som mål att kartlägga vilka motiv som kan förklara hur de fem permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd agerat i fråga om konflikten i Syrien. För att kunna göra denna kartläggning kommer jag att jämföra aktörernas handlingar i Syrienkonflikten med samma aktörers handlingar i Libyenkonflikten. Med en ökad förståelse för aktörernas agerande i Syrienkonflikten hoppas jag kunna bidra till att hjälpa dem som på olika sätt arbetar med och forskar kring konflikthantering och frågor kring hur social hållbarhet och rättvisa kan uppnås i konflikttrabbade länder. I en globaliserad värld där relationer mellan internationella aktörer ständigt utvecklas och förändras krävs forskning som är aktuell och som behandlar de förändringar som sker i det internationella systemet. Jag hoppas att min undersökning skall kunna utgöra en del av denna forskning.

1.2 Syfte

Syftet med min uppsats är att kartlägga vilka motiv som kan ligga bakom FN:s säkerhetsråds fem permanenta medlemmars agerande i fråga om den pågående konflikten i Syrien. För att uppnå detta kommer jag att undersöka FN:s säkerhetsrådsresolutioner och ländernas officiella uttalanden genom Hadenius motivanalytiska metod. Jag kommer även att använda Gilje & Grimen och Ödmans hermeneutiska metoder för att tolka resultaten. Studien ämnar öka förståelsen för de fem permanenta medlemmarnas agerande både empiriskt och teoretiskt och ge en klarare bild av vilka motiv som kan ligga bakom de valda aktörernas handlingar i relation till konflikten i Syrien.

1.3 Forskningsfrågor

Hur har de fem permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd röstat i de resolutioner som rör konflikten i Syrien?

Vilka argument använder de fem permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd för att förklara sina ageranden i relation till den pågående konflikten i Syrien och vilken officiell utrikespolicy kan ligga till grund för dessa argument?

Hur har de fem permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd agerat gällande två utvalda resolutioner som rör konflikten i Libyen?

Hur kan detta agerande och argumentationen från de valda aktörerna i fallet Libyen förstås i relation till samma aktörers agerande och argumentation när det gäller konflikten i Syrien?

1.4 Motivering

Mitt forskningsproblem kan ses både som samhälleligt och inomvetenskapligt uppkommet. Samtidigt som min forskningsidé har sin utgångspunkt i mänskligt lidande och samhällsproblem finns det även en inomvetenskaplig lucka kring konflikten i Syrien på grund av konfliktens närhet i tid. Denna lucka behöver fyllas med fallstudier och analyser.

En djupare undersökning och kartläggning av de motiv som kan förklara handlingarna hos de fem permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd i relation till konflikten i Syrien kan användas som grund för en stor mängd forskning på olika områden. Forskningen kring FN och dess roll inom internationell konflikthantering är ett exempel på ett forskningsfält som min studie faller inom. Min uppsats faller inom ramen för fältet globala studier då, som jag tidigare nämnde, mitt mål med uppsatsen är att bidra till en ökad förståelse för olika aktörers handlingar i Syrienkonflikten och på så sätt hjälpa dem som arbetar med frågor som rör hur social hållbarhet och rättvisa kan uppnås i konflikttrabbade länder.

John A. Vasquez diskuterar konfliktforskning och menar att det vetenskapliga syftet inom detta ämne är att undersöka generella mönster och inte det partikulära och unika fallet. Han menar att endast genom en vid undersökning av många olika krig och konflikter kan vi säga någonting om krig som generellt fenomen (Vasquez, 1992: 20).

Min studie sträcker sig över flera områden och är inte en renodlad studie inom konfliktforskning. Vasquez påstående kan ändå vara relevant att relatera till i diskussionen

kring fallstudiens betydelse för det större forskningsfältet. Min uppsats bygger på studiet av det partikulära fallet Syrien men jag väljer att se min studie som en del av det stora antal fallstudier som var och en på olika sätt bidrar till en ökad förståelse för aktörers handlingar på en internationell arena.

1.5 Avgränsningar

Min undersökning är inte en klassisk konfliktanalys av de olika parterna i konflikten i Syrien, utan en uppsats som ämnar undersöka FN:s säkerhetsråds fem permanenta medlemmars agerande i konflikten. Som situationen ser ut inom FN idag är det fem länder som har betydligt mer makt i säkerhetsrådet än övriga medlemsländer. Dessa fem länder har vetorätt i säkerhetsrådet och kan med en enda röst hjälpa eller stjälpa framtagandet av resolutioner kring internationella konflikter. Dessa länder är Kina, Ryssland, USA, Storbritannien och Frankrike (FN: C, 2013-04-06). I min undersökning har jag valt att avgränsa mig till att analysera dessa fem aktörers handlingar i relation till konflikten i Syrien samt i konflikten i Libyen som jämförelse. Denna avgränsning baserar jag dels på det faktum att dessa länder har en tydligt starkare maktposition i FN:s säkerhetsråd än övriga medlemsländer och dels på det faktum att det finns en jämn maktfördelning mellan dessa länder då alla dessa fem länders röster väger lika tungt. Att undersöka dessa aktörer innebär en avgränsning som är relativt tydlig. Jag är medveten om att det finns andra aktörer som är intressanta att undersöka. Tidsaspekten gör det dock inte möjligt för mig att utöka antalet centrala aktörer i min undersökning.

När jag talar om vilka handlingar de centrala aktörerna har utfört syftar jag i det här fallet till hur de har röstat i FN:s säkerhetsråd gällande resolutioner kring konflikterna i Syrien och Libyen. Det är utifrån dessa handlingar jag kommer att göra min analys.

För att undersöka motiven hos mina valda aktörer kommer jag att undersöka uttalanden från dessa aktörer som gjorts i samband med röstningarna kring de resolutioner jag valt att utgå ifrån. Jag kommer även att undersöka utrikespolicys från respektive aktörs utrikesdepartement gällande konflikterna i Syrien och Libyen samt allmänna utrikespolicys.

För att nå ytterligare djup i min analys kommer jag att jämföra mina valda aktörers handlingar i Syrienkonflikten med hur de agerade i konflikten i Libyen som startade 2011. Jag har valt att jämföra med just konflikten i Libyen av flera anledningar. Båda konflikterna pågår inom samma tidsram, vilket betyder att de yttre politiska relationerna är lika i båda fallen. Båda konflikterna är lika i sin natur då de båda utgör en del av den arabiska våren med sin utgångspunkt i folkets missnöje med de styrande regimerna. I båda fallen har två sidor

utkristalliserat sig i konflikterna där regimen och de regimtrogna står på ena sidan och oppositionella krafter står som motståndare. Valet att jämföra med konflikten i Libyen blir extra relevant och intressant då FN:s säkerhetsråds fem permanenta medlemmars agerande har skiljt sig väldigt tydligt åt i de två fallen trots att konflikterna på många sätt liknar varandra. Att även jämföra med andra konflikter hade varit relevant men tidsaspekten gör att en avgränsning av detta slag måste göras.

När det gäller mitt empiriska material har jag varit tvungen att avgränsa mig. Jag är medveten om att det finns fler områden där intressanta dokument och uttalanden skulle kunna finnas kring de konflikter jag undersöker. På grund av tidsaspekten har jag dock behövt begränsa mig och har därför valt att undersöka uttalanden i direkt anslutning till omröstningarna samt officiella uttalanden från utrikesdepartementen.

Konflikten är pågående och jag är medveten om att nya faktorer kan uppkomma som jag inte haft möjlighet att ta hänsyn till idag. Detta är dock något oundvikligt i studiet av aktuella händelser.

1.6 Tidigare forskning och teori anknytning

På grund av konflikten i Syriens närhet i tid är forskningen begränsad på detta område. Det som finns att ta del av är vetenskapliga artiklar som på ett eller annat sätt behandlar konflikten i Syrien. Jag kommer att relatera till ett antal av dessa artiklar i min analys. Det finns en begränsning i de artiklar som jag funnit relevanta för mina frågeställningar. De flesta av dessa artiklar har fokus på Kina och Rysslands motiv och intressen. USA:s, Frankrikes och Storbritanniens agerande undersöks inte i lika hög grad i de vetenskapliga artiklar jag tagit del av. I min analys kommer jag att koppla till artikeln *Chinese Views of the Syrian Conflict*, av Michael D. Swaine. Swaine behandlar Kinas agerande i konflikterna i Syrien och Libyen och menar att Kina står emot externa interventioner som har som mål att åstadkomma en regimförändring. Detta motstånd grundar sig i en rädsla att liknande interventioner skall riktas mot Kina och dess regim. I Kinas fall finns strategiska intressen som styr deras agerande i relation till Syrien och Libyen. I fallet Libyen ville inte Kina ställa sig på kant med varken Arabförbundet eller Afrikanska Unionen då de hade starka ekonomiska förbindelser med flera länder i organisationerna. I och med att dessa länder ville ha en intervention i Libyen valde Kina att lägga ner sin röst för att på så sätt undvika att ta ställning och kunna behålla sina vänskapliga relationer med länderna i förbunden. I fallet Syrien vill dessa länder inte ha en intervention och detta är enligt Swaine en anledning till att Kina kan stå på sig och använda sin vetorätt utan att riskera att förlora viktiga ekonomiska partners i Arabförbundet och

Afrikanska Unionen. Swaine menar också att Kina lärt sig en läxa från Libyen och därför betonar de suveränitetsprincipen och de negativa implikationer som en extern intervention kan leda till (Swaine, 2012-09-24). Swaine menar att Kina beskriver USA:s agerande som att de använder humanitär intervention som täckmantel för att byta ut regimer som inte är USA-vänliga. Störtandet av regimen i Syrien stöds enligt Swaine av USA för att de vill eliminera en av Irans allierade (Ibid).

Jag kommer även att koppla till artikeln *Intervention in Libya, Yes; Intervention in Syria, No – Deciphering the Obama Administration*, av Amos N. Guiora. När det gäller USA:s agerande menar Guiora att suveränitetsprincipen alltid får stå tillbaka när bredare amerikanska intressen står på spel (Guiora, 2012-01-27).

Artikeln *Russia's Support for Al-Asad's Syria: Reasons Old and New*, av Vladimir Troyanski kommer jag också att koppla till i min analys. Troyanski menar på att det även finns många ekonomiska intressen för Ryssland i Syrien då Syrien bland annat importerar mycket ryska vapen. Han menar också att protesterna mot den ryska regimen som uppkom kring presidentvalet 2011/2012 spelar stor roll för vilken typ av retorik Ryssland har använt gentemot den syriska oppositionen. Han menar att Ryssland vill skapa hos den ryska befolkningen en negativ klang kring ordet opposition. Han menar även att Ryssland använder hot om terrorism som ett sätt att stärka sin ställning på en nationell nivå. Retoriken bygger på att beskriva oppositionen i Syrien som extremister och därmed skrämna befolkningen på nationellt plan att denna extremism kan spridas till Ryssland (Troyanski, 2012).

Jag kommer även att koppla till artikeln *Russia, Syria and the Doctrine of Intervention*, av Samuel Charap. Charap menar att Rysslands agerande delvis kan förklaras med att de ogärna vill sätta ett exempel där extern intervention och sanktioner tillåts i andra länder för att störta sittande regimer, då de är rädda att detta en dag skall vändas mot dem själva. Charap menar att Ryssland inte fick det utfall de hade hoppats på i fallet Libyen då de hade hoppats på att resolutionen skulle användas för humanitär intervention men istället ledde till en militär intervention med målet att störta den libyska regimen. Detta gör att de i fallet Syrien håller ännu hårdare på sina principer och därför röstar emot de resolutioner som innebär sanktioner mot den syriska regimen. Charap menar att konflikten i Syrien har stärkt Rysslands makt i det internationella samfundet då de, gång på gång, har kunnat manifestera sin makt genom att rösta emot centrala resolutioner inom FN:s säkerhetsråd (Charap, 2013-01-31).

Artikeln *When Domestic Factors Prevail Upon Foreign Ambitions: Russia's Strategic Game in Syria*, av Camilla Committeri kommer jag också att koppla till i min analys. Även

Committeri menar på hur stödet för den syriska regimen kan leda till en starkare position och större trovärdighet för det ryska partiet på hemmaplan och på grund av rädsla för terrorism från exempelvis Tjetjenien vill Ryssland hålla de oppositionella krafterna i schack i Syrien (Committeri, 2012).

Vad den tidigare forskningen kommit fram till ser ut att sammanfalla med Stephen D. Krasners teoribildning kring suveränitet. Därför kommer denna teori användas som hjälpmedel i min analys. Krasner gör en distinktion mellan fyra olika typer av suveränitet; inrikessuveränitet, interdependenssuveränitet, internationell laglig suveränitet och westfalisk suveränitet. Inrikessuveränitet syftar till den formella organisationen av politisk auktoritet inom en stat och förmågan hos offentliga institutioner att utöva effektiv kontroll inom sitt eget statsskick (Krasner, 1999: 4). Interdependenssuveränitet syftar till förmågan hos offentliga institutioner att reglera flödet av information, idéer, gods, människor och kapital över sin egen stats gränser (Ibid). Internationell legal suveränitet handlar om en stats erkännande från andra stater och etablerandet av en politisk enhet i det internationella systemet (ibid: 14). Den westfaliska suveräniteten handlar om exkluderingen av externa aktörers inblandande i den egna statens interna auktoritära strukturer (ibid: 20). Den typ av suveränitet mitt empiriska material till största del behandlar är den westfaliska suveräniteten och det är inom ramen för denna typ av suveränitet jag kommer att föra min analys.

Krasner menar att alla politiska och sociala miljöer karaktäriseras av två olika logiker för handling. Den ena logiken kallas ”konsekvenslogik” och bygger på att politiska handlingar och utfall är ett resultat av rationellt kalkylerande beteende. Beteende som har som mål att maximera aktörernas preferenser och intressen. Den andra logiken kallas ”lämplighetslogik”. Denna logik ser politisk aktion som en produkt av regler, roller och identiteter som bestämmer vilket beteende som är lämpligt i givna situationer. Krasner menar att westfalisk suveränitetsprincip kan ses som en lämplighetslogik där reglerna om exkludering av externa aktörers inblandande i de auktoritära strukturerna inom ett lands territorium utgör grunden. Hans tes är dock att det internationella systemet präglas av att konsekvenslogiken dominerar lämplighetslogiken. En aktörs intressen dominerar alltså över normer, regler och principer (Krasner, 1999: 5ff). Han menar att normen kring autonomi, vilken är grunden för den westfaliska suveräniteten, utmanas av alternativ som exempelvis mänskliga rättigheter och internationell stabilitet. Han menar att aktörer i det internationella systemet endast stödjer suveränitetsprincipen om detta skulle maximera deras nytta och intressen. Han kallar detta tillstånd för organiserat hyckleri (ibid: 8f).

Det övriga teoretiska ramverk jag kommer att använda mig av i min analys kommer jag att presentera efter att resultaten är insamlade. Diskussionen kring mitt upplägg på denna punkt finns i metodkapitlet nedan.

2. Metod

I min studie kommer jag att använda mig av en kombination av motivanalys och hermeneutik som metodologisk utgångspunkt. I mitt övergripande analyschema kommer *analysenheterna* att vara de fem permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd, det vill säga Kina, Ryssland, USA, Storbritannien och Frankrike. *Variablerna* kommer dels att vara de handlingar dessa aktörer utfört i Syrienkonflikten, de handlingar de utfört i Libyenkonflikten och dels de motiv som kan förklara dessa handlingar. Det grundläggande analyschemat kommer alltså att se ut såhär:

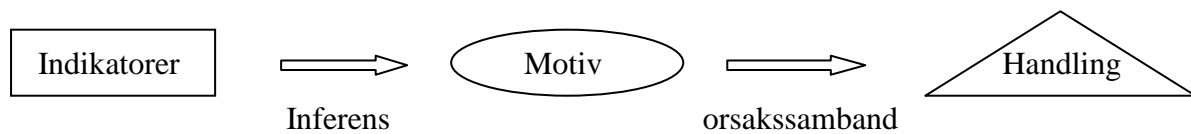
	<i>Handlingar Syrien</i>	<i>Handlingar Libyen</i>	<i>Motiv</i>
Kina			
Ryssland			
USA			
Storbritannien			
Frankrike			

2.1 Motivanalys

För att på bästa sätt kunna besvara mina forskningsfrågor kommer jag dels att använda mig av Axel Hadenius metodologiska uppsats *Att belägga motiv* som ramverk för min metod. Motivanalys används för att förklara handlingar med hänvisning till motiv. Genom att utgå från en specifik handling är målet med motivanalys att finna de motiv som utgör den förklarande faktorn till denna handling (Hadenius, Henning & Holmström 1984: 148). För att kunna dra kopplingen mellan handling och motiv kommer mitt empiriska material bygga på texter och uttalanden från mina valda aktörer som kan ses som relevanta i relation till min frågeställning. Min utgångspunkt är att undersöka samtliga fem aktörers handlingar i lika hög grad.

Då de centrala aktörer jag har valt är en kollektiv enhet i form av en stat kommer jag att låta detta kollektiv representeras av dess ledare och representanter inom FN samt officiella uttalanden från respektive lands utrikesdepartement. Esaiasson, Gilljam, Oscarsson och Wängnerud ser detta som ett kriterium för en rimlig motivanalys eftersom en organisation

som enhet inte kan göra medvetna överväganden (Esaiasson, Gilljam, Oscarsson & Wängnerud, 2012: 292).



Hadenius ritar upp en figur som illustrerar de grundläggande stegen i hans motivanalytiska metod. Indikatorerna, eller motivindikatorerna som det också kallas, är det empiriska material vi har att tillgå. Utifrån den information som ges från motivindikatorerna kan forskaren dra en inferens (slutledning) från detta empiriska material till motiven. På så sätt kan orsakssambandet mellan motiv och handling klargöras (Hadenius et.al, 1984:148).

2.2 Material

Utifrån de aktörer jag har valt att analysera har jag gjort ett urval kring vilka dokument från dessa aktörer jag skall utgå från. Jag kommer delvis att utgå från de mötesprotokoll som finns från omröstningarna kring mina valda resolutioner. I dessa protokoll finns uttalanden från respektive land i säkerhetsrådet. Att undersöka dokument där aktören ger skäl eller argument för sin handling är enligt Hadenius det enklaste sättet att dra en slutledning mellan motivindikatorerna och motiven (Hadenius et.al, 1984: 149).

Jag kommer också att utgå från dokument som är så kallade allmänna utsagor, där motiven inte är explicit uttryckta i texten utan är av mer implicit karaktär. När det gäller allmänna utsagor uttrycks inte sambandet mellan motivutsagor och handling direkt i texten och Hadenius menar därför att vi behöver använda oss av så kallad indicieargumentering för att kunna styrka sambandet. Indicieargumenteringen går ut på att vi genom sannolikhetsresonemang försöker bevisa sambandet mellan en viss allmän utsaga och en viss handling. Dessa allmänna utsagor består i mitt fall av uttalanden från respektive lands utrikesdepartement gällande ländernas utrikespolicy. (Hadenius et.al, 1984: 150f).

Hadenius menar också att det i motivanalys går att dra en slutledning av motiv från handlingar i sig. Genom att sätta in handlingen i en vidare kontext kan vi göra en motivotolkning av denna handling. När en handling (H1) undersöks i en vidare kontext menar Hadenius att kontexten i detta fall är andra handlingar som H1 kan kopplas till och för vilka vi känner till motiven. Dessa motiv är källan till slutledningen i ett fall där man utgår från andra handlingar (Hadenius et.al, 1984: 152ff). Genom att undersöka de handlingar mina valda

aktörer gjort i konflikten i Libyen hoppas jag kunna dra en slutledning av detta slag för att närma mig motiven till mina valda aktörers handlingar i konflikten i Syrien. Min analys går dock utanför Hadenius metod på ett plan då motiven för handlingarna i Libyen inte är klart uttalade. I jämförelsen med Libyenkonflikten krävs djupare analyser och teoretiska hjälpmedel för att förklara sambanden och motiven bakom handlingarna. Mitt mål är att på så sätt kunna dra en slutledning av jämförelsen med konflikten i Libyen trots att motiven i den situationen inte är tydligt uttalade.

2.3 Validitet

För att pröva de olika motivkällornas validitet anser Hadenius att ett antal kriterier måste uppfyllas. För att i motivutsagor (texter, uttalanden) närma sig sanningen kring vilka som är de verkliga motiven bakom en handling formulerar Hadenius det kriterium vi kan kalla *närhetskriteriet*. Där kan källorna värderas efter deras närhet till den handling vi undersöker (Hadenius et.al, 1984: 161ff). Det andra kriteriet är det så kallade *tendenskriteriet*. Där undersöker vi källors tendenser och hur de framställer sig själva. Det tredje kriteriet bygger på *korrespondensen* mellan motivutsagor och handlingar. Där är kopplingen mellan det som sägs i motivutsagan och det som görs i verkligheten central att belysa (ibid: 163ff).

2.4 Upplägg

För att kunna analysera motiven bakom handlingarna kommer jag först att gå igenom innehållet i de resolutioner jag valt att fokusera på. Sedan kommer jag att undersöka de mötesprotokoll som dokumenterar hur diskussionen har sett ut vid de möten där resolutionerna tagits upp för röstning. Sedan kommer jag att titta på varje aktörs officiella utrikespolicy. Detta gör jag genom att undersöka uttalanden från dessa aktörers utrikesdepartement. Jag är medveten om att de resolutioner som antagits i säkerhetsrådet skulle kunna ses som minsta gemensamma nämnaren för vad samtliga länder i rådet kan komma överens om. De resolutioner som väl röstas igenom befinner sig troligen långt ifrån hur varje land skulle formulera materialet om de fick fria händer. I min analys kommer jag därför att komplettera resolutionerna med de uttalanden som gjorts från respektive land vid säkerhetsrådets möten gällande dessa resolutioner. Jag kommer även att komplettera med officiella uttalanden från utrikesdepartementen.

När jag har samlat in det empiriska material som skall undersökas kommer jag att gå vidare till hermeneutiken, tolkningen av texterna.

2.5 Hermeneutik

I den hermeneutiska delen av analysen kommer jag att stödja mig på Per-Johan Ödmans bok *Tolkning, förståelse, vetande – Hermeneutik i teori och praktik*, samt Nils Gilje och Harald Grimens *Samhällsvetenskapens förutsättningar*. Jag anser att en diskussion och fördjupning kring hermeneutik är speciellt viktigt då tolkning av texter och dess mening utgör en central del av min studie. Gilje och Grimen menar att en samhällsforskare ständigt måste förhålla sig till en värld som redan är tolkad av de sociala aktörerna själva (Gilje & Grimen, 2007:175). En objektiv sanning går ej att finna i de texter och uttalanden jag kommer att undersöka. En hermeneutisk medvetenhet tror jag dock kan hjälpa mig att närma mig en förståelse för texternas mening och därigenom kunna utföra en samhällsvetenskapligt relevant analys inom mitt forskningsområde.

En viktig diskussion inom hermeneutiken är vikten av aktörernas egna beskrivningar av sig själva. Å ena sidan finns det en skola som hävdar att vi i tolkningen av texter helt bör bortse från hur de sociala aktörerna beskriver sig själva och sina aktiviteter. Denna skola hävdar att dessa egna beskrivningar ofta är felaktiga och konstruerade. Å andra sidan finns det en skola som menar att dessa beskrivningar är fundamentala i tolkningen av text. Aktörernas egna uppfattningar av mening och identitet i sina handlingar ses här som mycket central i den hermeneutiska analysen (Gilje & Grimen, 2007: 176).

För att tackla denna delning kommer jag att använda mig av Anthony Giddens idé kring dubbel hermeneutik. Där menar han att vi både måste förhålla oss till en värld som redan är tolkad av sociala aktörer samt att vi inom samhällsvetenskapen också måste rekonstruera de sociala aktörernas tolkningar inom ett vetenskapligt teoretiskt ramverk. Vi måste alltså både lägga vikt vid aktörernas egna uppfattningar samt gå ett vetenskapligt steg längre och med hjälp av teoretiska ramverk och begrepp närma oss svar på de forskningsfrågor vi ställer (Gilje & Grimen, 2007: 177).

För att få en djupare förståelse för de texter jag studerar är det av central betydelse att jag på ett tydligt sätt placerar in dessa texter i den kontext de förekommer. Att ständigt ha en stor medvetenhet kring kontexterna och sammanhangen i vilka mina texter rör sig kommer det att underlätta för förståelsen av motiven bakom handlingarna (Gilje & Grimen, 2007: 185f). För att fördjupa min förståelse av texterna kommer jag att tillämpa den tolkningsprincip som Ödman kallar för *det holistiska kriteriet*. Jag kommer då att placera in mina valda texter på olika analysnivåer och i varierande kontexter för att få en mer omfattande tolkning av texten. Ödman menar att elementära tolkningar som ligger mycket nära texten och det som texten konkret uttrycker då kan varvas med exempelvis kulturella tolkningar och samhällstolkningar

som kan föra upp textens mening på en annan analys- och abstraktionsnivå (Ödman, 2007:238f).

En mycket central del av hermeneutiken är det begrepp som kallas den *hermeneutiska cirkeln*. Detta berör sambandet mellan det vi skall tolka, sammanhanget det tolkas i samt förförståelsen för det som skall tolkas. Tolkingsprocessen rör sig ständigt mellan dessa tre delar (Gilje & Grimen, 2007:187).

Ur denna princip föddes en diskussion hos mig kring upplägget av min uppsats. Jag har funnit att flertalet tidigare uppsatser skrivna inom mitt forskningsområde har haft som syfte att undersöka motiven hos vissa aktörer utifrån ett visst teoretiskt perspektiv, exempelvis ett realistiskt perspektiv. Ödman talar om *det öppna frågandets princip* som bygger på att vi bör förhålla oss till det vi tolkar som om vi ställde en fråga till det vi inte vet. Principen går ut på att vi bör formulera och pröva tolkningsalternativ som inte bygger på de föreställningar vi har om den studerade verkligheten, utan att dessa föreställningar måste ges möjlighet att förändras (Ödman, 2007: 237). Utifrån den principen finner jag en problematik i det sätt tidigare uppsatser har hanterat relationen mellan syfte och teori. I en motivanalys finner jag det centralt att hålla frågeställningarna på en så objektiv nivå som möjligt. Även om man inte kommer ifrån sin förförståelse och sina föreställningar bör frågeställningarna enligt min mening vara så öppna som möjligt när målet är att undersöka motiven bakom handlingar. Det är mycket möjligt att jag på förhand har en uppfattning exempelvis kring vilka teorier inom internationella relationer eller vilka mer specifika teorier som kan vara intressanta för de handlingar och texter jag tolkar. Poängen med en motivanalys är dock att möjliggöra upptäckandet av nya förklaringar och förståelse för texter och handlingar, förklaringar som inte enbart speglas av den förförståelse vi hade innan resultatinsamling och analys har gjorts. De djupaste analysnivåerna och de mest intressanta förklaringarna till vissa handlingar kanske inte kan nås om vi begränsar oss till våra förutfattade meningar om situationen vi undersöker. Om ett öppet förhållningssätt och öppna frågor ställs i analysprocessen finns en stor möjlighet att vi upptäcker att våra föreställningar är begränsade och att det finns andra teorier än de vi tänkt oss som kan förklara motiven på ett intressantare och djupare sätt. Dessa upptäckter kanske inte görs om vi redan i syfte och frågeställning begränsar oss till att göra en motivanalys genom vissa specifika teoretiska glasögon. Med stöd i det öppna frågandets princip kommer jag därför att delvis författa uppsatsens teoretiska del efter att jag har samlat in mina resultat. Detta för att försöka hålla hermeneutiken så ofärgad som möjligt och därefter utföra en analys som i första hand bygger på de resultat jag fick fram och inte på de föreställningar jag hade innan jag samlat in mina resultat.

2.6 Metodologisk utgångspunkt

Min metodologiska utgångspunkt i denna uppsats bygger på att vi kan närma oss en sanning kring vilka motiv och förklaringar som finns till vissa handlingar. Jag är dock av uppfattningen att vägen till denna sanning i mycket stor grad präglas av min utgångspunkt och min förförståelse för de fenomen jag undersöker. Jag ser det som en möjlighet att vi endast kan närma oss denna sanning men att vi hindras att nå ända fram på grund av människans subjektivitet. Jag vill inte gärna placera in mig i ett vetenskapsteoretiskt fack då min metodologiska utgångspunkt är under utveckling och mycket väl kan ändra riktning med tiden. Jag skulle dock kunna koppla min utgångspunkt till Poppers syn på mänsklig kunskap där han menar att mänsklig kunskap aldrig är någonting slutgiltigt och att vi endast kan närma oss sanningen (Gilje & Grimen, 2007:79). Jag skulle också kunna koppla min syn till den kritiska realismen som betonar hur det finns en oberoende verklighet/sanning men att forskaren och det man forskar kring är socialt konstruerat och påverkas av den kontext man som forskare befinner sig inom (York University, 2012).

2.7 Motivering kring metodval

När det gäller val av metod har jag resonerat kring ett flertal kvalitativa analysmetoder. En diskursanalys skulle kunna hjälpa mig att belysa maktförhållanden (Esaiasson et.al, 2012: 212) inom FN och i internationella relationer och genom den analysen kunna koppla detta till Syrienkonflikten. Mitt huvudsakliga intresse är dock att undersöka motiv och förklaringar till handlingar på en mer konkret nivå. Jag upplever diskursanalysen något mer abstrakt i det avseendet och jag tänker mig att centrala maktförhållanden kan belysas även med en motivanalytisk metod.

Även ideologianalys har varit en metod jag har resonerat kring. Den hade kunnat hjälpa mig att tydliggöra samhällsliga konflikter och förhållanden i ett vidare sammanhang genom studiet av specifika texter (Esaiasson et.al, 2012: 212). Skulle jag använda mig av denna metod upplever jag att analysen skulle ha fokus på samhället i stort och de ideologier och förhållanden som på något vis formar världsordningen. Jag upplever att jag med denna metod skulle ha svårare att fokusera på specifika motiveringar och förklaringar till aktörers handlingar i Syrienkonflikten, utan hade behövt föra ett vidare ideologiskt resonemang genom min analys.

Mitt intresse ligger i att i första hand förklara och förstå de motiv som ligger bakom handlingar hos de fem permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd i relation till Syrienkonflikten. Jag vill göra min fallstudie på en konkret och specifik nivå och senare

använda mig av denna fallstudie för att koppla till en vidare kontext. Motivanalysen hjälper mig att hålla mig konkret och specifik, men lämnar samtidigt utrymme för en vidare analys i ett senare skede med hjälp av hermeneutiska metodologiska hjälpmedel. Därför anser jag att motivanalys i kombination med ett hermeneutiskt förhållningssätt bäst lämpar sig som metodologiskt verktyg för mig i min studie. Det finns dock kritik riktad mot motivanalys som metod. En kritik ligger i att det är svårt att hävda att man med trovärdighet har kartlagt en persons motiv. Motivanalysen syftar till att undersöka de medvetna överväganden en aktör gör inför ett beslut. En annan kritik ligger då i att det kan ifrågasättas om aktören alltid har varit i stånd att göra rimligt medvetna överväganden inför sina beslut (Esaiasson et.al, 2012: 290f). Jag har reflekterat kring denna kritik och jag är medveten om att motiveringar och motiv inte alltid stämmer överens. Med Hadenius metodologiska verktyg och de valda hermeneutiska analysmetoderna hoppas jag kunna närma mig en sanning kring motiven men i enlighet med min metodologiska utgångspunkt vill jag inte heller hävda att detta resultat är absolut och oföränderligt. Genom motivanalysen kan jag dock nå ett resultat som för oss ett steg närmre förklaring och förståelse, även om det finns osäkerheter i metoden som verktyg.

3. Resultat

I min resultatinsamling har jag i fallet Syrien valt att undersöka FN:s säkerhetsråds fem permanenta medlemmars röstning i resolutionerna 2042, 2043 och 2059. Jag kommer också att undersöka röstningen i de tre resolutioner som lagts fram i säkerhetsrådet gällande Syrien men som inte röstades igenom. Dessa sex resolutioner är de resolutioner i FN:s säkerhetsråd som behandlar konflikten i Syrien.

När det gäller konflikten i Libyen har jag valt att fokusera på säkerhetsrådets fem permanenta medlemmars röstning i resolutionerna 1970 och 1973. Det är i dessa två resolutioner som sanktioner mot regimen i Libyen först röstas igenom (S/RES/1970, 2011-02-26; S/RES/1973, 2011-03-17). Därför ser jag dessa två resolutioner som mest intressanta att undersöka i relation till resolutionerna kring Syrien.

För att tydliggöra vad röstningarna bygger på kommer jag att sammanfatta innehållet i de resolutioner jag valt att fokusera på.

3.1 Sammanfattning av säkerhetsrådsresolutioner gällande konflikten i Syrien

Resolution 2042, S/RES/2042, Syrien: I resolutionen uttrycker säkerhetsrådet sitt stöd till ”The Special Joint Envoys” uppdrag med Kofi Annan som ledare. Syriens nationella suveränitet, självständighet, enighet och territoriella integritet betonas. Säkerhetsrådet fördömer dock de utbredda kränkningarna mot mänskliga rättigheter från den syriska regimen samt andra beväpnade grupper och betonar vikten av att dessa bör hållas ansvariga och att våldsamheterna bör upphöra. Resolutionen innehåller inga sanktioner mot någon av de inblandade parterna. Samtliga länder röstade för denna resolution (S/RES/2042, 2012-04-12; UNBISNET S/RES/2042, 2013-04-29).

Resolution 2043, S/RES/2043, Syrien: Säkerhetsrådet uttrycker fortsatt stöd för ”The Special Joint Envoys” uppdrag. Syriens nationella suveränitet, självständighet, enighet och territoriella integritet betonas fortsatt. Säkerhetsrådet fördömer, likt i resolution 2042, kränkningarna mot mänskliga rättigheter och det våldsutövande som sker i landet. I resolution 2043 etableras FN-uppdraget UNSMIS, vilket har som uppdrag att övervaka att eldupphör uppnås mellan de stridande parterna samt att Special Joint Envoys förslag implementeras och stöds. Inte heller i denna resolution tillåts sanktioner mot Syrien. Samtliga länder röstade för denna resolution (S/RES/2043, 2012-04-21; UNBISNET S/RES/2043, 2013-04-29).

Resolution 2059, S/RES/2059, Syrien: I denna resolution uttrycker säkerhetsrådet sitt fortsatta stöd för UNSMIS och väljer att förlänga detta uppdrag. I resolutionen betonas dock att uppdraget endast får fortsätta om det häftiga våldet i Syrien upphör, för att värna om FN-personalens säkerhet. UNSMIS får här inga ytterligare mandat utan uppdragets roll är fortfarande att övervaka att eldupphör sker i Syrien. Samtliga länder röstade för denna resolution (S/RES/2059, 2012-07-20; UNBISNET S/RES/2059, 2013-04-29).

S/2011/612, Syrien (röstades ej igenom): I detta förslag till resolution skulle FN:s säkerhetsråd fördöma de systematiska kränkningarna av mänskliga rättigheter i Syrien och skulle varna om insatser mot president Bashar al-Assads regim om situationen skulle fortsätta på samma sätt. I detta fall skulle sanktioner mot den syriska regeringen tillåtas. I denna resolution skulle det finnas krav på att våldet upphörde från alla stridande parter för att stärka de mänskliga rättigheterna hos befolkningen i Syrien. Denna resolution skulle ha stöd i ”UN Charter” kapitel 7, artikel 41, vilken tillåter sanktioner av icke-våldskaraktär. Kina och

Ryssland röstade emot denna resolution, övriga röstade för (S/2011/612, 2011-10-04; SC/10403, 2011-10-04; FN-stadgan, 2013-04-27).

S/2012/77, Syrien (röstades ej igenom): Detta förslag till resolution skulle uttryckt stor oro för den allvarliga situationen i Syrien och de många dödsfall som drabbat landets befolkning. Resolutionen skulle fördöma kränkningar mot mänskliga rättigheter och allt våld, oberoende av varifrån det kommer. Denna resolution skulle kräva att den syriska regeringen omedelbart implementerade en fredsplan framlagd av Arabförbundet. Resolutionen skulle kräva att både regimen och oppositionen upphörde med allt våld och alla repressalier. Kina och Ryssland röstade emot denna resolution, övriga röstade för (S/2012/77, 2012-02-04; SC/10536, 2012-02-04).

S/2012/538, Syrien (röstades ej igenom): I detta förslag till resolution skulle FN:s säkerhetsråd fördöma våldet i Syrien och kräva ett slut på stridigheterna och kränkningarna av de mänskliga rättigheterna. I detta förslag till resolution skulle säkerhetsrådet agera under kapitel sju i FN-stadgan och kunna utföra sanktioner om säkerhetsrådets krav inte följdes. Kina och Ryssland röstade emot denna resolution, övriga röstade för (FN-stadgan, 2013-04-27; S/2012/538, 2012-07-20; FN: B, 2012-07-19).

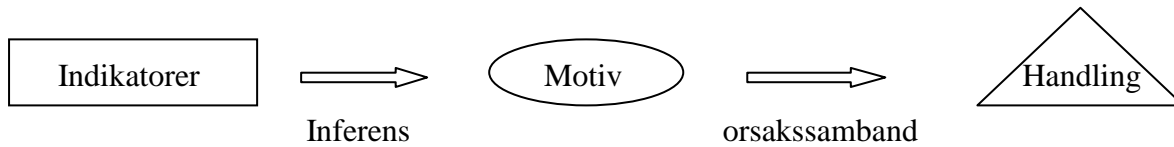
3.2 Sammanfattning av säkerhetsrådsresolutioner gällande konflikten i Libyen

Resolution 1970, S/RES/1970, Libyen: Denna resolution behandlar konflikten i Libyen. I denna resolution tar säkerhetsrådet stöd i FN-stadgans kapitel 7, artikel 41 och inför sanktioner mot landet. Dessa sanktioner är av icke-våldskaraktär i form av exempelvis ekonomiska sanktioner, handelssanktioner och reseförbud. Kina och Ryssland lade ner sina röster och övriga länder röstade för resolutionen (S/RES/1970, 2011-02-26; FN-stadgan, 2013-04-27; UNBISNET S/RES/1970, 2013-04-29).

Resolution 1973, S/RES/1973, Libyen: Även denna resolution behandlar konflikten i Libyen. Även denna resolution tar stöd i FN-stadgans kapitel 7 och fortsätter med de sanktioner som etablerades i resolution 1970. Utöver detta väljer säkerhetsrådet i denna resolution att införa flygförbudszon i det libyska luftrummet för att skydda den libyska befolkningen. Kina och Ryssland lade ner sina röster och övriga länder röstade för resolutionen (S/RES/1973, 2011-03-17; UNBISNET S/RES/1973, 2013-04-29).

3.3 Motivanalytisk figur

Om vi återgår till Hadenius motivanalytiska figur som ritades upp i metodkapitlet, känner vi nu till handlingarna, alltså hur de röstat. Nästa steg är att undersöka motivindikatorerna, för att kunna dra en slutsats kring motiven bakom handlingarna.



Jag kommer nu att undersöka de mötesprotokoll som finns från säkerhetsrådets förhandlingar kring mina valda resolutioner och i dessa protokoll leta efter uttalanden från mina valda aktörer. Nedan kommer jag att sammanfatta mina valda aktörers uttalanden kring de valda resolutionerna.

3.4 Uttalanden kring säkerhetsrådsresolutionerna

S/RES/2042, Syrien:

Som representant för Storbritannien i FN:s säkerhetsråd satt vid detta möte Mr. Lyall Grant. Vid detta möte välkomnar Storbritannien ett enhälligt beslut kring utplaceringen av en övervakande FN-grupp i Syrien. De beklagar sig dock över att detta beslut kunde fattas först efter ett år av mänskligt lidande hos den syriska befolkningen. Storbritannien riktar stark kritik mot den syriska regimen och gör det tydligt att de ser "The Joint Special Envoy" som en sista möjlighet att nå eldupphör i Syrien. Storbritannien uttrycker att resolution 2042 tydligt lägger fram vad den syriska regimen måste göra för att våldet i landet skall sluta och de trycker också på vikten av att regimen samarbetar med FN och möjliggör för "The Joint Special Envoy" att sköta sitt arbete och uppnå de utsatta målen. Storbritannien menar att också oppositionen måste upphöra med våldsanvändning för att inte sätta regimen i en situation som försvårar följandet av "The Joint Special Envoys" plan (S/PV.6751, 2012-04-14).

Som representant för Ryssland fanns Mr. Churkin. Ryssland beklagar sig över det våld som har drabbat Syrien. De menar att de från första början har betonat vikten av icke-användande av våld från alla parter och understrukt behovet av politiska lösningar på problemen i Syrien. Dessa politiska lösningar menar Ryssland bör bygga på en politisk dialog ledd av syrierna själva. Ryssland betonar respekten för Syriens nationella suveränitet och har varnat för destruktiva försök från externa aktörer att blanda sig i situationen. Ryssland

betonar att detta förslag till resolution röstats igenom då det är balanserat och på ett lämpligt sätt reflekterar realiteten och tar i beräkningen den förmån det är för den syriska regimen att mottaga ”The Joint Special Envoy”. Ryssland uttrycker sitt starka stöd för ”The Joint Special Envoy” och betonar vikten av att både regimen och oppositionen lämnar våldet och snabbt övergår till icke-våldsamma förhandlingar, i enlighet med ”The Joint Special Envoys” plan (Ibid).

Som representant för Kina fanns Mr. Li Baodong. Kina håller här fast vid att Syriens självständighet, enighet och territoriella integritet samt viljan hos det syriska folket bör respekteras. Den syriska krisen bör enligt Kina lösas på ett fredligt sätt genom politisk dialog. Kina kräver att alla parter, inklusive den syriska regimen och oppositionen snarast uppnår eldupphör och skapar förutsättningar för en Syrien-ledd politisk process. Kina uppmanar alla parter att stödja och följa ”The Joint Special Envoys” fredsplan som en start på en politisk lösning på konflikten. Kina stödjer ”The Joint Special Envoy” men betonar vikten av att de respekterar de mandat de blivit tilldelade i säkerhetsrådet och respekterar Syriens suveränitet. Kina hoppas att den syriska regeringen och andra relevanta parter respekterar arbetet hos ”The Joint Special Envoy” och stödjer detta uppdrag (Ibid).

Frankrikes representant i säkerhetsrådet var Mr. Araud. Frankrike uttrycker sitt hopp om att denna resolution blir en vändpunkt för krisen i Syrien. Frankrike noterar osäkerheten i den syriska regimen engagemang i ”The Joint Special Envoys” uppdrag. De betonar att vi snart får veta om den syriska regimen kommer att fullfölja sina åtaganden. Gör de inte det menar Frankrike att det är säkerhetsrådets ansvar att överlägga kring rimliga åtgärder. Frankrike betonar att de dömer den syriska regimen endast efter deras agerande, ingenting annat. De menar att denna resolution till slut visar på ett enat säkerhetsråd som fördömer regimen kriminella agerande mot sin egen befolkning. Frankrike trycker på vikten av att alla former av våld och kränkningar av mänskliga rättigheter från den syriska regimen upphör. Frankrike hoppas att denna resolution skall möjliggöra för övergången till demokrati i Syrien och därmed hjälpa det syriska folket att uppnå det de har kämpat för. Frankrike uttrycker glädje över att säkerhetsrådet lyckats agera enhälligt men menar att denna konsensus är mycket känslig då vissa på ett envist sätt stött den syriska regim som förtrycker sitt folk (Ibid).

USA representeras vid detta möte av Ms. Rice. De fördömer det våld och kränkningar som skett mot den syriska befolkningen. USA betonar att säkerhetsrådet till slut kunnat enas om att döma den syriska regimen efter sina handlingar och inte sina ord. USA betonar den tvekan det finns kring den syriska regimen samarbetsvilja med FN. USA betonar hur

protesterna till en början var fredliga men att oppositionen till slut var tvungna att agera i självförsvar mot det våld de möttes av från regimen. De uttrycker sitt stöd för ”The Joint Special Envoy” och hoppas att denna resolution skall möjliggöra för en politisk lösning på konflikten, ledd av syrierna själva för att uppnå den demokrati som folket har kämpat för. USA kräver att den syriska regimen omedelbart upphör med allt våld (Ibid).

S/RES/2043, Syrien:

Ryssland representeras av Mr. Churkin. Ryssland betonar hur de presenterade detta initiativ att snabbt implementera en resolution från säkerhetsrådet som etablerar uppdraget UNSMIS i Syrien, för att bana väg för en närvaro av FN i landet som kan ses som en stabiliserande influens. Ryssland betonar vikten av att bestämmelserna i resolutionen följs av alla parter och att inga avvikelser bör ses som oacceptabla. Ryssland menar att den libyska modellen bör stanna i det förflutna. De menar även att externa aktörer bör agera ansvarsfullt och ha i åtanke de bestämmelser som finns i resolutionen. Detta för att alla syrier skall kunna delta i en politisk process för att uppnå ett demokratiskt samhälle, oavsett etnisk eller religiös bakgrund. Felaktiga inblandningar från externa aktörer kan enligt Ryssland riskera att utöka krisen i landet. De menar att resolutionen sänder ett meddelande att endast säkerhetsrådet har företrädesrätt att fatta beslut när det gäller regionala kriser. Andra forum bör följa det som säkerhetsrådet har kommit fram till i sina resolutioner och inte underminera dess aktiviteter (S/PV.6756, 2012-04-21).

Frankrike representeras av Mr. Araud. Frankrike välkomnar det enhälliga beslutet om UNSMIS efter den fördröjning som funnits i säkerhetsrådet. Frankrike poängterar att situationen i Syrien fortsatt är mycket allvarlig och att den syriska regimen inte har följt den plan som fastställdes i resolution 2042 genom ”The Joint Special Envoy”. För att stödja och stärka deras arbete röstar Frankrike för införandet av UNSMIS och menar att uppdraget bör starta så snart som möjligt. De betonar vikten av att den syriska regimen garanterar säkerheten för de FN-arbetare som ingår i UNSMIS. Frankrike betonar att målet med uppdraget inte bara är ett slut på våldet och kränkningarna, utan framför allt är det att möjliggöra för en politisk övergång i Syrien mot ett demokratiskt samhälle där folkets fria vilja står i centrum. Om inte den syriska regimen fullföljer sina plikter gentemot FN:s säkerhetsråd kommer Frankrike att behöva avväga andra valmöjligheter, inklusive sanktioner mot Syrien från säkerhetsrådet och det internationella samfundet (Ibid).

Storbritannien representeras vid detta möte av Mr. Lyall Grant. Storbritannien påpekar hur den syriska regimen inte har följt resolution 2042 och hur säkerheten hos de FN-arbetare

som hittills arbetat i området är begränsad. Storbritannien röstar för att ett större team skall sättas in i området för att förändra dynamiken på plats och välkomnar därmed UNSMIS och hoppas att det verkställs så fort som möjligt. Storbritannien ser hur ett effektivt FN-uppdrag kan ha en positiv effekt inte bara när det gäller att rädda liv, utan även för en syriskledd politisk övergång. Storbritannien pekar på riskerna med UNSMIS. Om inte den syriska regimen ändrar riktning och börjar följa FN:s fredsplan kommer uppdraget att misslyckas. Skulle detta hända anser Storbritannien att den syriska regimen bör mötas med robusta sanktioner (Ibid).

Kina representeras av Mr. Li Baodong. Kina betonar tydligt att Syriens självständighet, suveränitet, enighet och territoriella integritet – tillsammans med viljan hos det syriska folket – bör respekteras. Kina uttrycker vikten av att uppnå en politisk och fredlig lösning på den politiska krisen i Syrien. De råder alla parter, både regimen och oppositionen att samarbeta med ”The Joint Special Envoy” och UNSMIS för att uppnå en syriskledd politisk process. Kina uttrycker sitt motstånd mot handlingar från det internationella samfundet som skulle kunna hindra detta arbete och denna process. Kina ser UNSMIS som viktig för att kunna förstärka ”The Joint Special Envoy” och uttrycker samtidigt att de hoppas att samtliga FN-uppdrag håller sig till de mandat de fått tilldelade från säkerhetsrådet och respekterar Syriens suveränitet och dignitet för att konstruktivt kunna nå eldupphör i landet (Ibid).

USA representeras av Ms. Rice. USA röstade för införandet av UNSMIS men betonar att den syriska regimen tidigare har misslyckats med att följa de planer som säkerhetsrådet röstat igenom. USA betonar att implementerandet av obehäpnade FN-soldater inte ensamt kan stoppa den syriska regimens våldsanvändande. Det krävs externa påtryckningar och USA menar att om inte den syriska regimen följer UNSMIS och respekterar dess arbete måste meningsfulla konsekvenser riktas mot regimen. USA stödjer UNSMIS men menar att säkerheten hos FN:s personal är grundläggande. Kan inte säkerheten garanteras och om den syriska regimen fortsätter att arbeta emot FN:s fredsplaner och fortsätter att utöva våld mot befolkningen, kommer USA att förbereda de aktioner som är nödvändiga för att få slut på regimens våldutövande (Ibid).

S/RES/2059, Syrien:

Resolutionen behandlar utökningen av mandatet för UNSMIS. I mötesprotokollet finns inga noteringar om uttalanden från säkerhetsrådets medlemmar.

S/2011/612, Syrien:

Frankrikes representant Mr. Araud uttrycker här hur dagens röstning tyder på att vissa i säkerhetsrådet ännu inte har valt att fördöma de grymma våldshandlingar det syriska folket utsatts för av sin regim. Frankrikes mål är att stoppa våldet den syriska regimen utför mot sin befolkning och möjliggöra för en politisk övergång ledd av syrierna själva och en situation där de grundläggande rättigheterna hos befolkningen respekteras. Frankrike menar att säkerhetsrådet bör fördöma och även utföra sanktioner mot den syriska regimen och pekar på hur vetorätten som använts i röstningen från Ryssland och Kina visar på ett politiskt beslut som föraktar och avvisar den syriska freds- och demokratirörelsen. Frankrike uttrycker dock att detta veto inte kommer att stoppa dem att försöka få ett slut på våldsamheterna i Syrien. Frankrike kommer att fortsätta arbeta för att rättigheterna hos syriska befolkningen stärks (S/PV.6627, 2011-10-04).

Ryssland representeras av Mr. Churkin. Ryssland pekar på att respekten för Syriens suveränitet och territoriella integritet är grundläggande. Så även principen om icke-intervention. Ryssland uppmuntrar istället till dialog för att förändra den politiska och socioekonomiska situationen i landet. Ryssland menar att dagens resolution bygger på helt andra principer, nämligen konfrontation och hot om ultimatum och sanktioner. De menar att militär intervention skulle kunna destabilisera landet ytterligare och leda till ett fullskaligt inbördeskrig som i sin tur skulle påverka hela regionen. Ryssland påpekar hur situationen i Syrien bör ses i relation till situationen i Libyen. Ryssland ser det som alarmerande om säkerhetsrådets resolutioner kan användas som grund för NATO att använda ”responsibility to protect”, så som var fallet i Libyen. Ryssland pekar på att de inte stödjer den syriska regimen och de fördömer de våldshandlingar de utfört mot sin befolkning. Dock ser Ryssland att den radikala oppositionen också har skuld i de våldsamheter som präglar Syrien. Det bästa sättet för det internationella samfundet att hantera situationen anser Ryssland är att föra en dialog med samtliga parter, inte att provocera fram konfrontation. Unilaterala sanktioner som medför ett våldsamt regimbyte ser Ryssland som icke önskvärt och folket i Syrien förtjänar en fredfull förändring med stöd från det internationella samfundet (Ibid).

Kina representeras vid detta möte av Mr. Li Baodong. Kina uttrycker djup oro över utvecklingen i Syrien och hoppas att den syriska regimen kommer att implementera åtaganden för reform. De hoppas att en syriskledd politisk process kommer igång så snart som möjligt. Kina menar att det internationella samfundet bör bidra med konstruktiv assistans för att uppnå denna process och för att allt våld i Syrien skall upphöra. Samtidigt måste dock Syriens suveränitet, självständighet och territoriella integritet respekteras. Säkerhetsrådets resolutioner

bör bygga på dialog och icke-intervention. Kina stödjer resolutioner som respekterar suveräniteten och som löser krisen genom politisk dialog. Andra typer av interventioner menar Kina kan påverka stabiliteten i landet och regionen negativt. Denna resolution bygger enligt Kina på påtryckningar och hot om sanktioner och underlättar därmed inte för en mindre anspänd situation i Syrien. Därför röstade Kina emot denna resolution (Ibid).

Storbritannien representeras av Mr. Lyall Grant. De uttrycker missnöje över att säkerhetsrådet inte har kunnat enas om denna resolution. Storbritannien är djupt oroade över situationen i Syrien och menar på att den syriska regimen inte har visat några tecken på att vilja föra en dialog för att nå eldupphör. Storbritannien menar att dagens resolution inte innehöll någonting som någon medlem av säkerhetsrådet borde ställa sig emot. De menar att resolutionen redigerats och förmildrats till den grad att den borde röstas igenom av alla rådets medlemmar. De menar att denna röstning skickar en signal till Syrien och den vidare regionen att vissa av säkerhetsrådets medlemmar inte stödjer kampen för grundläggande mänskliga rättigheter (Ibid).

USA representeras vid detta möte av Ms. Rice. USA uttrycker sitt stora missnöje med att vissa av säkerhetsrådets medlemmar motsatt sig denna resolution, som har förmildrats till den grad att den inte ens nämner sanktioner mot Syrien. De som röstade emot resolutionen sänder signalen att de inte stödjer den syriska befolkningens kamp för mänskliga rättigheter. USA menar att detta inte handlar om militär intervention och inte heller om situationen i Libyen. De menar att detta beslut handlar om att det finns de som hellre säljer vapen till den syriska regimen än stödjer den syriska befolkningen (Ibid).

S/2012/77, Syrien:

Frankrikes representant vid detta möte var Mr. Araud. Frankrike uttrycker att det är en ledsam dag för säkerhetsrådet, det syriska folket och vännerna av demokrati. Frankrike menar att de länder som använt sin vetorätt bör ses som stödjare av den syriska regimen, oavsett vad de själva hävdar. Frankrike uttrycker att de kommer att fortsätta att jobba för att stödja den fredliga syriska oppositionen i alla forum möjliga (S/PV.6711, 2012-02-04).

USA representeras av Ms. Rice. USA är äcklade över hur vissa medlemmar förhindrar säkerhetsrådet att utföra sin enda uppgift här, att hantera den växande krisen i Syrien och det växande hot den utgör mot den regionala freden och stabiliteten. USA pekar på hur åtminstone en medlem som röstar emot resolutionen fortsätter att sälja vapen till den syriska regimen och vägrar att utföra några påtryckningar mot Al-Assads regim. Den syriska

befolkningen kan enligt USA se tydligt vilka som stödjer deras kamp för frihet, demokrati och mänskliga rättigheter och vilka som inte gör det (Ibid).

Storbritannien representeras av Mr. Lyall Grant. De uttrycker hur det har gått 10 månader där den syriska befolkningen endast har krävt sina universella rättigheter, varpå detta mötts av våldsamma reaktioner från den syriska regimen. De pekar på hur utkastet till resolutionen modifierats flertalet gånger för att möta kritiken från vissa medlemmar i säkerhetsrådet och nå konsensus. Det finns ingenting i texten som enligt Storbritannien skulle fått några medlemmar att rösta ned förslaget. Detta ser Storbritannien som ett tecken på att Kina och Ryssland väljer att vända ryggen mot det syriska folket och stödja regimen i landet (Ibid).

Ryssland representeras av Mr. Churkin. Ryssland uttrycker att våldet i Syrien måste upphöra och att diplomatiska medel kommer att sättas in för att förbättra situationen. Ryssland menar att vissa inflytelserika medlemmar av säkerhetsrådet motverkar målet att nå en fredlig politisk process i Syrien då de föreslår regimbyte, uppmuntrar oppositionen till maktkamp, ger efter för provokation och ger näring åt den konflikt som redan finns. I resolutionen hade Rysslands förslag kring hur den syriska oppositionen måste särskilja sig från extremistiska grupper, förslaget om hur våld mot statliga institutioner måste upphöra samt förslaget att större flexibilitet bör visas hos medlemmarna i Arabförbundet när det gäller medling, inte tagits i aktning. Därför röstade Ryssland ner resolutionen och beklagar sig över att säkerhetsrådet ännu inte kunnat enas om en resolution (Ibid).

Kinas representant på mötet var Mr. Li Baodong. Kina beklagar sig över situationen i Syrien och betonar vikten av att uppnå en politisk process ledd av det syriska folket för att fredligt hantera konflikten genom dialog och förhandlingar. Det internationella samfundet bör bidra till detta men samtidigt respektera Syriens suveränitet, självständighet och territoriella integritet. Kina menar att under de rådande förutsättningarna skulle det komplicera situationen i landet ytterligare om säkerhetsrådet betonade påtryckningar mot regimen. Kina stödjer Rysslands förslag på förändringar i resolutionen och röstade ner det förslag som lades fram av samma anledningar som Ryssland. Kina betonar att de kommer att fortsätta arbeta för att spela en konstruktiv och positiv roll i hanteringen av krisen i Syrien (Ibid).

S/2012/538, Syrien:

Storbritannien representeras vid detta möte av Mr. Lyall Grant. De uttrycker stort missnöje kring Rysslands och Kinas användande av vetorätten i ytterligare en resolution tänkt att hantera den våldsamma situationen i Syrien. De betonar vikten av att säkerhetsrådet akut

måste hantera konflikten så att det inte övergår i kaos. De betonar också att UNSMIS inte längre kan vara aktivt i området på grund av den instabila säkerhetssituationen. Storbritannien menar att denna resolution skulle ha stöd i kapitel 7 artikel 41, vilket inte innebär möjligheter för militär intervention. Storbritannien menar att denna resolution alltså inte kan ses som ett sätt för FN att sätta in väpnade militärer i området, vilket vissa medlemsländer i säkerhetsrådet oroar sig för. Storbritannien påpekar hur Kina och Ryssland ständigt argumenterar för att FN bör fortsätta arbeta på ett sätt som hittills bara inneburit tomma löften från den syriska regimen och de sätter enligt Storbritannien käppar i hjulet för att FN skall kunna föra ett effektivt arbete. Storbritannien kommer att fortsätta kämpa för att Syrien skall nå en politisk övergång så snart som möjligt (S/PV.6810, 2012-07-19).

Frankrike representeras av Mr. Araud. Frankrike menar att detta veto från Ryssland betyder att de vill köpa mer tid för den syriska regimen att krossa oppositionen. Säkerhetsrådets tidigare försök att via diplomati och förhandlingar nå fram till den syriska regimen har hittills inte lyckats. Ändå vill Kina och Ryssland fortsätta med samma metoder även fortsättningsvis. Frankrike uttrycker missnöje över att de veton som använts mot denna resolution trycker ner det hårda arbete som lagts ner för att uppnå ett enat beslut från säkerhetsrådet för att på ett fredligt sätt stoppa krisen i Syrien. De menar att säkerhetsrådet inte i all evighet endast kan fortsätta att be om en politisk övergång i Syrien, utan måste använda sin styrka för att detta skall implementeras. Kinas och Rysslands veton betyder att brotten och våldsamheterna får gå ostraffade. Frankrike kommer att fortsätta kämpa för att krisen i Syrien skall lösas, trots vetona som använts vid denna resolution (Ibid).

Ryssland representeras av Mr. Churkin. Ryssland uttrycker sitt missnöje över att denna resolution ens kom upp till omröstning. De menar att säkerhetsrådets medlemmar är väl medvetna om att en resolution som stödjer sig i kapitel 7 i FN-stadgan och tillåter sanktioner och i längden även militär intervention, inte har en chans att bli genomröstad. Ryssland menar att de arbetar till fullo för att hitta en lösning på konflikten genom dialog, då de anser att det är den hållbara lösningen på konflikten och inte att västvärlden försöker kränka suveräniteten och implementera sina värderingar på andra länder (Ibid).

USA representeras av Ms. Rice. USA menar att dagens resolution inte innebar stöd för någon militär intervention utan endast en förstärkning av UNSMIS mandat för att kunna hantera den situation som är i Syrien idag. Sanktionerna i resolutionen var riktade mot den enda aktör med tunga vapen, den syriska regimen, och skulle utföras om de fortsatte att använda dessa tunga vapen. USA uttrycker sitt missnöje över att resolutionen inte röstades igenom. Det enda sätt ett obehäpnat FN kan minska våldet i Syrien är genom större krav på att

löften från regimen implementeras. USA menar att Kina och Ryssland står emot det internationella samfundet och majoriteten av det syriska folket. USA kommer att arbeta med partners utanför FN:s säkerhetsråd för att sätta press på den syriska regimen och hoppas att Ryssland och Kina en dag skall sluta att stödja den syriska regimen och låta säkerhetsrådet spela sin verkliga roll i det internationella samfundets försök att hantera krisen i Syrien (Ibid).

Kina representeras av Mr. Li Baodong. Kina fördömer våldet i Syrien men anser att denna resolution innehåller flertalet problematiska förslag. För det första sätts bara press på en part i konflikten, vilket Kina menar kommer att förvärra krisen och sprida instabilitet runt om i regionen. För det andra underminerar resolutionen det konsensus som uppnåtts i det internationella samfundet att stödja medlingen i landet. För det tredje pekar Kina på hur suveränitet och icke-ingripande i andra länders interna affärer utgör grunden i FN-stadgan. Kina har inget egenintresse i Syrien och menar att Syriens framtid bör ligga i händerna hos den syriska befolkningen och inte påtvingad från yttre aktörer. Den syriska frågan måste lösas med politiska medel då Kina menar att militära medel inte skulle förbättra situationen. För det fjärde menar Kina att diskussionerna kring dagens resolution varit tydligt präglade av att säkerhetsrådet ännu inte var eniga kring hur resolutionen bör utformas. Trots detta valde vissa medlemmar att lyfta upp resolutionen till omröstning. Detta tyder på arrogans och är något Kina motsätter sig. Kina fortsätter att arbeta för en politisk lösning på krisen i Syrien (Ibid).

S/RES/1970, Libyen:

I denna resolution som behandlar situationen i Libyen representeras Storbritannien av Mr. Lyall Grant. Storbritannien uttrycker glädje över att säkerhetsrådet kunnat enas i ett beslut för att kunna hantera den våldsamma situationen i Libyen. Denna resolution kräver enligt Storbritannien ett omedelbart slut på våldsamheterna, full respekt för mänskliga rättigheter och internationell rätt samt ansvarsskyldighet för de som står för våldet i landet. Genom detta enhälliga beslut i säkerhetsrådet skickas enligt Storbritannien en signal till omvärlden att de stödjer det libyska folkets rätt att bestämma över deras egen framtid (S/PV.6491, 2011-02-26).

USA representeras av Ms. Rice. De betonar vikten av ett enat internationellt samfund som fördömer det våld den libyska regimen står för och trycker på vikten av sanktioner mot denna regim. Protesterna i landet har startats av folket och denna resolution stödjer det libyska folkets kamp för grundläggande mänskliga rättigheter och friheter. Den libyska regimen kommer enligt USA nu att få stå till svars för de våldshandlingar de utfört mot sin egen befolkning (Ibid).

Ryssland representeras här av Mr. Churkin. De fördömer det våld som den libyska regimen utfört mot fredliga demonstranter och menar att detta våld genast måste upphöra. De uppmanar den libyska regimen att följa de krav som ställts från det internationella samfundet. Detta är enligt Ryssland nödvändigt för att undvika ett fullskaligt inbördeskrig i Libyen och för att bevara Libyens suveränitet och territoriella integritet. En lösning på den politiska krisen i Libyen är enligt Ryssland endast möjlig genom politiska medel, vilket denna resolution föreslår. Den uppmanar dock enligt Ryssland inte till några sanktioner som stödjer våldsamt inblandning i Libyens inre angelägenheter, vilket skulle kunna förvärra situationen. Utländska medborgares säkerhet i Libyen måste enligt Ryssland säkras (Ibid).

Kinas representant vid mötet var Mr. Li Baodong. Kina uttrycker sin oro över situationen i Libyen och ser att våldet omedelbart måste upphöra. Krisen bör upphöra med hjälp av politiska medel, såsom dialog. Säkerheten och intressena hos de utländska medborgarna i landet måste också garanteras (Ibid).

Frankrike representeras av Mr. Araud. Frankrike fördömer de våldsamheter som förekommer i Libyen och menar på att ett vapenembargo krävs då den libyska regimen använder vapen mot sin egen befolkning. Denna resolution bygger enligt Frankrike på principen om varje stats ansvar att skydda sin egen befolkning. Det internationella samfundet måste ingripa när staterna inte uppehåller detta ansvar. Denna resolution skickar enligt Frankrike ett meddelande till den libyska regimen att det internationella samfundet stödjer den libyska befolkningens rätt till demokrati, frihet och rättvisa (Ibid).

S/RES/1973, Libyen:

Frankrikes representant vid detta möte var Mr. Juppé. Frankrike betonar att de sanktioner det beslutades om i resolution 1970 inte har visat sig tillräckliga då den libyska regimen våld mot befolkningen har ökat. Frankrike menar att det är nödvändigt att utöka vapenembargot och de ekonomiska sanktionerna mot den libyska regimen men även att ta till nya medel för att skydda befolkningen. Därför röstar de för införandet av en flygförbudszon över Libyen (S/PV.6498, 2011-03-17).

Storbritannien representeras av Mr. Lyall Grant. De uttrycker glädje över att säkerhetsrådet kunnat enas om ett förslag för att hantera den vidriga situationen i Libyen. Enligt Storbritannien innebär resolutionen ett sätt att ställa krav på den libyska regimen med hjälp av välriktade sanktioner. Den innebär inte tillåtelse för några utländska ockupationer av det libyska territoriet. Målet med resolutionen enligt Storbritannien är att få ett slut på våldet i Libyen, att skydda den libyska befolkningen samt att möjliggöra för dem att själva styra över

sin egen framtid. De menar att den libyska befolkningen kräver samma rättigheter som övriga länder i Mellanöstern och Nordafrika har krävt och dessa rättigheter går hand i hand med de värderingar som uttrycks i FN-stadgan (Ibid).

USA:s representant är Ms. Rice. USA beklagar sig över den våldsamma situationen i Libyen och det våld som riktas mot den oskyldiga befolkningen. De pekar på hur den libyska regimen fortsätter att systematiskt utsätta den libyska befolkningen för våld och kränkningar av deras grundläggande rättigheter. Genom denna resolution tillåts användandet av våld från FN:s sida för att skydda befolkningen. USA menar att den libyska framtiden bör ligga i händerna på den libyska befolkningen och därför kommer USA fortsätta att göra allt för att stödja befolkningen i deras kamp för deras universella rättigheter (Ibid).

Rysslands representant var Mr. Churkin. Ryssland betonar sitt motstånd till det våld den libyska regimen utsätter sin befolkning för och betonar att detta våld måste upphöra. Ryssland menar att de lade ned sin röst i denna röstning då de ansåg att flertalet frågor kring flygförbudszonens detaljer ej blev besvarade. De menar att det initiala förslaget ändrades till att potentiellt öppna upp för militär intervention i Libyen. Detta är något Ryssland vill undvika då de anser att externt våld och intervention i landet skulle leda till att situationen destabiliseras ytterligare och sprider osäkerhet i hela regionen (Ibid).

Kinas representant vid mötet var Mr. Li Baodong. Kina betonar sitt missnöje med situationen i Libyen och stödjer säkerhetsrådets arbete för att stabilisera situationen i landet. Kina betonar att säkerhetsrådet bör följa FN-stadgans principer kring suveränitet, självständighet, enighet och territoriella integritet i fallet Libyen och hantera konflikten med fredliga metoder. Kina är alltid emot våld i internationella relationer och upplevde att flertalet frågor kring resolutionens utformande inte blev besvarade vid detta möte. På grund av detta valde Kina att lägga ned sin röst vid denna röstning (Ibid).

3.5 Ländernas officiella politik

I följande avsnitt kommer jag att sammanfatta vad de fem aktörerna skriver på sina respektive utrikesdepartement angående situationerna i Syrien och Libyen eller allmänt gällande utrikespolitik.

Vid det amerikanska utrikesdepartementets hemsida uttrycks det att USA stödjer det syriska folkets förhoppningar om en Syrien-ledd övergång till en demokratiskt, inkluderande och ett enat Syrien. Genom diplomatiskt stöd till den syriska oppositionskoalitionen och humanitärt bistånd hoppas USA kunna bidra till att utöka rättssäkerheten, öka säkerheten i de delar av Syrien som frigjort sig från regimen och hjälpa den nödställda befolkningen. Med

politiska medel i form av diplomati och vissa sanktioner mot den syriska regimen, stödjer USA genom olika samarbetspartners och internationella organisationer, den syriska befolkningens kamp för att avsätta president Bashar al-Assad och hans regim (U.S Department of State: A, 2013-03-04).

När det handlar om den libyska situationen uttrycker det amerikanska utrikesdepartementet att USA har ett strategiskt intresse av att Libyen förblir stabilt och välmående. USA har ett intresse av att stödja Libyens demokratiska övergång i samarbete med FN och andra internationella samarbetspartners. USA vidkänner Libyens egna betydande resurser och fokuserar på att bygga upp libyska institutioner som ökar deras kapacitet att styra på ett effektivt sätt, hålla fria och rättvisa val samt hantera offentliga finanser på ett transparent och ansvarsfullt sätt. Genom detta stöd hoppas USA kunna stärka deras relation med Libyen (U.S Department of State: B, 2012-08-14).

På det franska utrikesdepartementets hemsida uttrycks inte på samma sätt exakt vilken policy Frankrike har gentemot Syrien och Libyen. De uttrycker istället Frankrikes generella utrikespolicy inom olika områden. Inom området för mänskliga rättigheter uttrycker Frankrike att de vill föregå som ett gott exempel snarare än att lära andra en läxa. De vill föregå som gott exempel när det gäller främjandet av grundläggande friheter. De grundläggande franska värderingarna kring mänskliga rättigheter bygger på den universella deklarationen om mänskliga rättigheter. Mänskliga rättigheter är central för den franska demokratin och i deras internationella uppdrag. Frankrikes politiska och diplomatiska aktioner speglas av detta förhållningssätt och går hand i hand med hur Frankrikes samarbeten och stöd ser ut. Frankrike söker ständigt att motverka brott mot mänskliga rättigheter var de än utförs (France Diplomatie: A, 2013-03-01). När det gäller Frankrikes syn på styrelsesätt jobbar de aktivt för ett demokratiskt styre (France Diplomatie: B, 2013-05-09).

På hemsidan för Kinas utrikesdepartement finns ett dokument rörande Kinas relationer med Syrien. Dokumentet är skrivet i augusti 2011 så det speglar relationerna till stor del innan den arabiska våren startade. I detta dokument betonas att Kina och Syrien länge haft diplomatiska relationer och att dessa vänskapliga relationer ständigt har utvecklats. Länderna har samarbetat inom politiska, ekonomiska, handelsinriktade, kulturella och andra fält. Kina och Syrien har förståelse för frågor som berör varandras grundläggande intressen. Kina har visat ständig förståelse och stöd för Syriens position i Golanhöjderna och Syrien har stött Kinas position i frågor som gäller Taiwan, Tibet, Xinjiang och mänskliga rättigheter (Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: A, 2011-08-22).

När det gäller Kinas relationer med Libyen skrivs det på det kinesiska utrikesdepartementets hemsida i ett dokument från augusti 2011 att Libyen och Kina har haft vänskapliga samarbeten. Frekventa utbyten inom flera fält har skett mellan länderna och det finns växande handel och investeringssamarbeten mellan länderna (Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: B, 2011-08-22).

På det kinesiska utrikesdepartementets hemsida står även Kinas officiella utrikespolicy. Där står att Kina konstant följer en självständig utrikespolitik för fred. Grundläggande mål för policyn är att bevara Kinas självständighet, suveränitet och territoriella integritet, skapa ett fördelaktigt internationellt klimat för Kinas reform och moderniseringsbyggande, bevara världsfreden och framdriva allmän utveckling. De motsätter sig maktallianser och hegemoni i världsordningen (Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: C, 2013-05-09). I internationella affärer kommer Kina att agera utifrån vad som är rätt och fel i varje specifik situation. De kommer inte falla för trycket från några större länder eller forma allianser med några makthavare eller grupper av nationer. Kina kommer inte att delta i kapprustningar. Kina är emot hegemoni, maktpolitik och aggressiv expansion i alla dess former och är motståndare till alla intrång på andra länders suveränitet och territoriella integritet. Kina är emot inblandande i andra länders interna angelägenheter på basis av etniska grunder, religiösa grunder eller mänskliga rättigheter (Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: D, 2000-11-15).

Dokument från Rysslands utrikesdepartement uttrycker hur Rysslands utrikespolicy exempelvis bygger på att säkerhetsställa säkerheten i Ryssland samt stärka den nationella suveräniteten och territoriella integriteten. Den bygger också på att skapa fördelaktiga externa förhållanden för den ryska ekonomin att växa med målet att förbättra livskvalitén, stärka rättsstaten och de demokratiska institutionerna samt att försäkra om att mänskliga rättigheter och friheter uppnås. Ryssland betonar att en risk som hotar världsfreden och stabiliteten är när internationella kriser hanteras genom unilaterala sanktioner och tvång, utanför ramen för FN:s säkerhetsråd. De betonar även hur feltolkningar av dess resolutioner visar likgiltighet inför de fundamentala principerna för säkerhetsrådet. En del metoder som har använts har haft som mål att störta legitima regimer i suveräna stater för att skydda landets befolkning. Användandet av militärt våld som går utanför bestämmelserna för FN:s säkerhetsråd och FN-stadgan löser inte problemet utan leder endast till expansionen av konfliktområdet och provocerar fram spänningar. Regionala konflikter skall lösas genom dialog med alla parter (Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation, 2013-02-12).

Storbritanniens utrikesdepartement har en policy gällande Mellanöstern som uttrycktes i ett tidigt skede av den arabiska våren. Här uttrycks hur Storbritannien står på samma sida som de människor och regimer som står för rättvisa, rättsstat och frihet. Det är inte Storbritannien eller länder utifrån som skall berätta hur folkets vilja skall uppnås och hur länders framtid skall se ut. De respekterar varje lands rätt att fatta egna beslut gällande sin egen framtid. Storbritannien anser dock att frihet och rättsstat bäst garanterar mänskliga framsteg och ekonomisk framgång. Att förneka människor grundläggande rättigheter är inte grunden för stabilitet och en kontrollerande regim är enligt Storbritannien inte kompatibel med de värderingar landet står för. Värderingarna bygger på rätten till fredliga protester, yttrandefrihet och internetfrihet, mötesfrihet och rättsstat. När våld riktas mot fredliga demonstranter anser Storbritannien att detta snabbt måste fördömas. Politisk och ekonomisk reform måste ske med respekt för varje enskilt lands egna kulturella och historiska bakgrund (United Kingdom Government, 2011-02-22).

3.6 Sammanfattning av aktörernas argument

I följande stycken kommer jag att utgå från mitt empiriska material och ringa in de argument och begrepp jag anser speglar de olika ländernas uttalanden.

3.6.1 Aktörernas argument och begrepp kring fallet Syrien

Kina: Respekt för Syriens suveränitet, självständighet, enighet och territoriella integritet, vikten av en politisk lösning på konflikten, betonar båda parternas lika ansvar (regimen samt oppositionen) för att nå eldupphör samt betonar vikten av att ingen aktör överstiger de mandat FN utdelat. Motsätter sig handlingar från det internationella samfundet som hindrar en fredlig politisk process. Syriens framtid bör ligga i befolkningens händer och inte tvingas fram från externa aktörer (S/PV.6751, 2012-04-14; S/PV.6756, 2012-04-21; S/PV.6627, 2011-10-04; S/PV.6711, 2012-02-04; S/PV.6810, 2012-07-19).

USA: Fördömer regimen våldsutövande och brist på samarbetsvilja med FN, ser oppositionen som offer som agerar i självförsvar mot regimen samt hoppas på en politisk lösning där syrierna kan uppnå den demokrati de kämpar för. Betonar vikten av externa påtryckningar för att få regimen att samarbeta. Gör de inte det kommer USA att se till att det följs av lämpliga konsekvenser. USA stödjer folkets kamp för frihet, demokrati och mänskliga rättigheter och betonar att det finns vissa som hellre säljer vapen till den syriska regimen än hjälper den syriska befolkningen (Ibid).

Ryssland: Betonar vikten av icke-våldsandvändning och politiska lösningar på konflikten, Syriens suveränitet måste respekteras, betonar destruktiviteten i externa aktörers ingrepp på den nationella suveräniteten, samt vikten av att både regimen och oppositionen tar ansvar och slutar med våldanvändningen. Betonar vikten av att inga avvikelser sker från de mandat FN utfärdat, menar att en upprepning av det som hände i Libyen inte får ske igen. De vill uppnå ett demokratiskt och fredligt samhälle genom en politisk process, militär intervention är därför icke önskvärd. Unilaterala sanktioner som leder till ett våldsamt regimbyte är inte av intresse för Ryssland. De vill heller inte se en utveckling där västvärlden försöker implementera sina värderingar på andra länders regimer (Ibid).

Storbritannien: Fördömer starkt den syriska regimen och ser denna som huvudaktör och betonar vikten av att just denna aktör samarbetar med FN. Regimen bör mötas av robusta sanktioner om de inte samarbetar med FN. FN:s misslyckande med att rösta igenom vissa resolutioner sänder en signal till det syriska folket att vissa medlemmar i rådet inte stödjer deras kamp för grundläggande mänskliga rättigheter (Ibid).

Frankrike: Kritiserar den syriska regimen och hotar om nya former av sanktioner krävs från FN:s sida om de inte samarbetar med FN. Kränkningar mot de mänskliga rättigheterna måste stoppas och Frankrike vill hjälpa till i övergången till demokrati. Tycker att vissa i säkerhetsrådet envist stödjer den syriska regimen. Rysslands och Kinas veton betyder att de inte stödjer folkets freds- och demokratirörelse (Ibid).

3.6.2 Aktörernas argument och begrepp kring fallet Libyen

Kina: De uttrycker vikten av att konflikten löses med politiska medel i form av bland annat dialog. De är emot våld från det internationella samfundet och betonar vikten av fredliga metoder. De anser det nödvändigt att respektera Libyens suveränitet, självständighet och territoriella integritet (S/PV.6491, 2011-02-26; S/PV.6498, 2011-03-17).

USA: Det är viktigt att rikta sanktioner mot regimen. De stödjer folkets kamp för rättigheter och friheter. De står för användandet av våld för att skydda befolkningen och stödja dem i deras kamp för att själva få forma sin egen och landets framtid (Ibid).

Ryssland: De betonar vikten av att lösa konflikten med politiska medel. De stödjer inga sanktioner som innebär våldsam inblandning från externa aktörer i Libyens inre angelägenheter. De betonar vikten av att respektera Libyens suveränitet och territoriella integritet (Ibid).

Storbritannien: De betonar vikten av att alla visar full respekt för mänskliga rättigheter. De stödjer folkets rätt att styra över sin egen framtid och ser att våldsutövarna måste ta ansvar för

sina handlingar. Sanktioner bör därför riktas mot regimen för att stödja folkets kamp för sina rättigheter (Ibid).

Frankrike: De betonar varje stats ansvar att skydda sin egen befolkning. Lyckas de inte med detta kommer det internationella samfundet att gripa in, i detta fall med sanktioner mot regimen för att stödja folkets kamp för frihet, demokrati och rättvisa (Ibid).

3.6.3 Sammanfattning av aktörernas officiella politik

Kina: De betonar vikten av att bevara varje lands suveränitet och territoriella integritet. De står som motståndare till externa aktörers inblandande i länders inre angelägenheter på basis av etniska eller religiösa skäl och ej heller på basis av frågor kring mänskliga rättigheter. De betonar sina vänskapliga relationer med Syrien och Libyen. De uttrycker sig som motståndare till hegemoni (Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: A, 2011-08-22; Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: B, 2011-08-22; Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: C, 2013-05-09; Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: D, 2000-11-15).

USA: De stödjer övergången till ett demokratiskt, inkluderande och enat Syrien. Genom diplomati och vissa sanktioner stöds kampen för att avsätta al-Assads regim. I Libyen uttrycker USA sitt strategiska intresse av ett stabilt Libyen och deras intresse för att stödja en demokratisk övergång med fria och rättvisa val (U.S Department of State: A, 2013-03-04; U.S Department of State: B, 2012-08-14).

Ryssland: De vill stärka den nationella suveräniteten och den territoriella integriteten. De står även för att stärka rättsstaten, de demokratiska institutionerna och upprätthållandet av mänskliga fri- och rättigheter. Internationella kriser skall inte lösas med unilaterala sanktioner och tvång utanför ramen för FN:s säkerhetsråd. Feltolkningar av säkerhetsrådets resolutioner är ej heller acceptabla (Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation, 2013-02-12).

Storbritannien: De står för rättvisa och frihet. Det är inte utomstående länder som skall berätta hur andra länders framtid skall se ut. Dock ser de att respekt för friheter och rättsstaten bäst garanterar mänskliga framsteg och ekonomisk framgång. De stödjer varje människas grundläggande rättigheter (United Kingdom Government, 2011-02-22).

Frankrike: De främjar de grundläggande mänskliga fri- och rättigheterna med grund i FN-konventionen om mänskliga rättigheter. Mänskliga rättigheter är grunden i Frankrikes demokratiska och politiska aktioner. De vill motverka alla brott mot de mänskliga rättigheterna (France Diplomatie: A, 2013-03-01; Diplomatie: B, 2013-05-09).

3.7 Källkritik

Utifrån de kriterier för källkritik som tidigare nämnts, kan konstateras att mitt empiriska material är starkt i förhållande till *närhetskriteriet*. Allt material bygger på förstahandskällor och tillförlitligheten är hög. De personer som fått stå som representanter för större aktörer, i detta fall olika länder, har samtliga en central ställning inom landets organisation då de står som FN:s officiella representanter. Detta är också en faktor som bör reflekteras kring när det gäller *närhetskriteriet*. I fråga om *tendensskriteriet* är det viktigt att konstatera att mitt material bygger på officiella uttalanden. Jag är medveten om den tendens som kan finnas i officiellt material och kommer därför att med hjälp av teorier och vetenskapliga artiklar söka efter det som står mellan raderna i dessa officiella utsagor.

Hadenius uttrycker hur uttalanden inom utrikespolitiken kan vara exempel på fall där aktörerna har mindre möjlighet att formulera sig med hänsyn till kortsiktiga taktiska behov. Han menar att de uttalanden som görs av länders företrädare normalt ges mycket stor vikt hos andra länder och i internationella sammanslutningar. Detta kan enligt Hadenius vara en faktor som bidrar till att politiker i dessa sammanhang endast utsäger vad de verkligen kan stå för (Hadenius et.al, 1984:164). Jag kommer att ha med mig denna tanke men hoppas samtidigt kunna fördjupa analysen kring mina aktörers motiv genom att undersöka dem genom teorier och artiklar för att nå det som inte uttrycks i texterna.

Ett annat sätt för att undersöka tendens är att se om motivutsagorna motsätter sig då de är uttryckta i olika forum. I det empiriska material jag undersökt kan jag inte finna någon större diskrepans mellan hur aktörerna uttrycker sin utrikespolitiska ståndpunkt i FN:s säkerhetsråd och i sin officiella utrikespolitiska policy genom utrikesdepartementen.

När det gäller korrespondensen mellan handlingar och motivutsagor ser jag i mitt fall en god korrespondens. De motivutsagor jag undersöker i mötesprotokollen är skrivna i direkt anslutning till handlingen (röstningen i säkerhetsrådet) och ger förklaringar till varför det röstats som det gjort. Jag bedömer att korrespondensen mellan handlingen och motivutsagan hänger samman på ett mycket tydligt sätt. Det material jag undersökt från utrikesdepartementen stämmer relativt väl överens med de förklaringar som getts i FN:s säkerhetsråd. Korrespondensen mellan dessa motivutsagor och handlingarna bör därför också ses som god.

Problematiken med källorna i min undersökning är att jag inte har tillgång till några inofficiella uttalanden. De teorier, artiklar och texter jag kommer att använda mig av för att analysera det som står mellan raderna i de officiella uttalandena kommer endast kunna hjälpa

oss att få en större förståelse men inte kunna visa hela bilden och garantera att alla motiv blivit exakt kartlagda.

4. Vidare teorianknytning

Som jag tidigare nämnde kommer jag att använda mig av Krasners teori kring suveränitet som verktyg i min analys. För att lyfta analysen till en bredare kontext väljer jag att även använda mig av ett antal perspektiv inom internationella relationer. Jag kommer att använda mig av liberalism, realism och socialkonstruktivism. Inom dessa perspektiv finns det väldigt många inriktningar och jag har inte tidsmöjlighet att kartlägga samtliga dessa. Jag kommer därför att utgå från de grundläggande förklaringar som formulerats av Steans, Pettiford, Diez och El-Anis. Inom liberalismen är idealism en av byggstenarna och tron på människans goda vilja, rättsstaten, demokrati och mänskliga rättigheter har präglat det liberalistiska teoretiska fältet inom internationella relationer under en lång period. En annan byggsten inom liberalismen är tron på människan som en rationell varelse och där rationellt handlande genererar maximal nytta och intresse. Inom liberalismen ses samarbete som någonting positivt och möjligt. I tron på människans goda vilja och positivt samarbete dras inom liberalismen en slutsats att människor inte har ett intresse av att bedriva krigsföring (Steans, Pettiford, Diez & El-Anis, 2010:23ff).

Det realistiska perspektivet inom internationella relationer bygger på tanken om att stater, liksom människor är själviska av naturen och kommer att följa sina intressen på andras bekostnad och utan hänsyn till lagar eller moral, därför är krig och konflikter oundvikliga inom internationella relationer. Realismen uttrycker att jakten på makt och de nationella intressena är de största krafterna inom världspolitiken. Respekt för lagar kan enligt realismen uppnås endast om det uppbäckas av hot om våld. Enligt realismen är suveränitet och självständighet det som främst definierar statens roll (Steans et.al, 2010: 53ff).

Socialkonstruktivismen behandlar relationen mellan struktur och aktör. Inom detta perspektiv ses människor som placerade inom vissa kontexter som formar deras agerande. Samtidigt reproducerar de och konstruerar sin egen värld genom sina handlingar. Det sker alltså en ömsesidig påverkan mellan strukturer och aktörers handlingar. Socialkonstruktivismen behandlar hur nationella intressen interagerar med normer, identiteter och institutioner i länders utrikespolitik. De menar att utrikespolitik inte bara bygger på nationella intressen utan också på normer kring acceptabelt beteende inom internationella relationer (Steans et.al, 2010:183ff).

Förutom att undersöka mitt empiriska material utifrån Krasners teori om suveränitet och de valda perspektiven inom internationella relationer kommer jag även att koppla till de slutsatser och teorier som tagits upp i den tidigare forskningen, vilken jag tidigare gick igenom.

5. Analys

I tolkningen och analysen av mitt empiriska material kommer jag till en början att utgå från den del av Giddens dubbla hermeneutik som syftar till att undersöka hur aktörerna själva uppfattar situationen. I det empiriska materialet finns två kategorier av uppfattningar när det gäller konflikten i Syrien. Kina och Ryssland betonar båda två vikten av att respektera Syriens suveränitet och motsätter sig externa aktörers hindrande av en fredlig politisk process. Ryssland uttrycker även att suveräniteten bör respekteras för att inte externa aktörer skall kunna implementera sina egna värderingar på ett annat lands regim. Den andra kategorin består av USA, Storbritannien och Frankrike, som alla tre betonar vikten av externa påtryckningar och sanktioner för att skydda den syriska befolkningen från regimen och möjliggöra för dem att föra sin kamp vidare för mänskliga rättigheter, demokrati och frihet.

När det gäller konflikten i Libyen ser argumentationen i princip likadan ut från respektive länder. Kina och Ryssland betonar vikten av att respektera Libyens suveränitet och motsätter sig externa inblandningar i interna angelägenheter medan USA, Storbritannien och Frankrike betonar vikten av sanktioner för att stödja folkets kamp för mänskliga rättigheter, frihet och demokrati. Även de uttalanden som går att finna i ländernas officiella utrikespolicy på utrikesdepartementen stödjer de utrikespolitiska val och argument som länderna uttryckt i FN:s säkerhetsråd.

I denna situation har vi två olika fall där argumenten i stort sett ser likadana ut från respektive land gällande båda konflikterna, men där utfallet skiljer sig åt då Kina och Ryssland använt sin vetorätt gällande sanktioner i konflikten i Syrien men valde att lägga ner sina röster i röstningarna kring sanktioner mot den libyska regimen. För att kunna förstå denna skillnad kommer jag nu att gå till den del av Giddens dubbla hermeneutik som kopplar aktörernas egna uppfattningar av situationen till ett vidare perspektiv.

Som analytiskt hjälpmedel kommer jag börja med att ta hjälp av den tidigare forskning som gjorts på ämnet. I Charaps artikel betonas Rysslands rädsla för externa interventioner som har för mål att störta sittande regimer. Rädslan ligger i att de själva en dag skulle få en sådan intervention riktad mot sig. I och med att utfallet i Libyen blev att interventionen från

FN:s del blev militär istället för humanitär, som Ryssland hade hoppats på, håller Ryssland hårdare på suveränitetsprincipen i fallet Syrien. Att Ryssland kunnat manifesterat sin makt flertalet gånger genom att rösta emot resolutioner i säkerhetsrådet är enligt Charap också en faktor som är viktig att ta hänsyn till (Charap, 2013-01-31).

Troyanski lyfter fram två faktorer som är viktiga i Rysslands fall. Dels de många ryska ekonomiska intressena som finns i Syrien och dels de inhemska protesterna som uppkom i Ryssland 2011/2012 och det agerande dessa fört med sig från regimens håll (Troyanski, 2012).

Committeri lyfter fram hur stödet för den syriska regimen kan leda till en starkare position och större trovärdighet för det ryska partiet på hemmaplan (Committeri, 2012).

När det gäller Kinas agerande lyfter Swaine fram även Kinas rädsla för att externa interventioner kommer att riktas mot dem själva om de tillåter detta att bli en norm inom internationella relationer. Han tar även upp Kinas viktiga strategiska intressen i fallet Libyen och fallet Syrien och hur relationerna med medlemmarna i Arabförbundet och Afrikanska Unionen skiljde sig åt i dessa två fall och därmed styrde hur Kina agerade i säkerhetsrådet. Swaine menar också att Kina lärt sig en läxa från Libyen och därför betonar de suveränitetsprincipen och de negativa implikationer som en extern intervention kan leda till (Swaine, 2012-09-24).

När det gäller USA:s agerande lyfter Guiora fram hur suveränitetsprincipen alltid får stå tillbaka när större amerikanska intressen står på spel (Guiora, 2012-01-27). Swaine lyfter fram hur Kina beskriver USA:s agerande som att de använder humanitär intervention som täckmantel för att byta ut regimer som inte är USA-vänliga. Swaine lyfter även upp hur frågan om Iran påverkar USA:s beteende, då de vill stödja störtandet av regimen i Syrien för att eliminera en av Irans största allierade. (Swaine, 2012-09-24).

Att kartlägga samtliga strategiska, ekonomiska och politiska intressen hos mina valda aktörer är en uppgift som inte får plats inom denna uppsats ramar. Av den tidigare forskningen att döma kan det dock ses en tydlig argumentation ur olika synvinklar som pekar på att diskussionen kring de nationella intressena utgör en central del av analysen kring FN:s roll i Syrien och Libyen.

För att tillämpa det *holistiska kriteriet* kommer jag nu att undersöka mitt empiriska material på ett mer övergripande plan genom att koppla det till tre olika perspektiv inom internationella relationer. Ur ett liberalistiskt perspektiv skulle USA:s, Frankrikes och Storbritanniens agerande kunna förklaras med hjälp av de grundläggande tankar som finns inom liberalismen. Med en grund i stödet för mänskliga rättigheter och demokrati kan

intervention ses som det alternativ som genererar mest nytta om grundinställningen är att intervention leder till bättre förutsättningar för demokrati och mänskliga rättigheter. Denna förklaring håller dock endast om den verkliga nyttan dessa stater vill uppnå med intervention verkligen är demokrati och mänskliga rättigheter. Om strategiska nationella intressen utgör den verkliga nyttan faller idén om idealismen och tron på människans goda vilja och goda värderingar. Rysslands och Kinas agerande faller inte tydligt inom ramen för en liberalistisk förklaring då de grundläggande värderingarna inom detta perspektiv inte finns representerade i dessa länders uttalanden kring konflikterna i Syrien och Libyen.

Samtliga länders agerande kan analyseras utifrån ett realistiskt perspektiv. I detta fall skulle jakten på makt och maximerandet av de nationella intressena vara det som driver aktörernas agerande i Syrien och Libyen. Kinas och Rysslands starka argumentation för ländernas suveränitet faller tydligt inom ramen för realismen och dess grundprinciper. USA:s, Storbritanniens och Frankrikes åsikter kring vikten av en ansvarstagande syrisk regim och vikten av sanktioner om inte regimen tar sitt ansvar, kan placeras in i den del av realismen som tar upp hur respekt för lagar endast kan uppnås vid hot om våld.

Det socialkonstruktivistiska perspektivet kan användas för att förklara aktörernas agerande på ett sätt där inga ontologiska och epistemologiska sanningar finns att tillgå. I detta fall skulle de nationella intressena hos aktörerna kunna ses som grunden för deras agerande, men samtidigt skulle dessa intressen kunna vara formade av de normer som aktörerna anser står för acceptabelt beteende. Vad som är grundläggande i nationalstaters utrikespolitiska agerande finns det inget svar på inom socialkonstruktivismen, utan det viktigaste är att vara medveten om att varken intressen eller normer står för sig själva utan ständigt påverkar varandra. Kinas och Rysslands uttalanden om suveränitet skulle dels kunna vara grundat i att det passar deras nationella intressen att uttrycka sig på detta vis, men också i att det finns normer och värderingar i suveränitetsprincipen som dessa länder står för även om de bortser från de nationella intressena. USA:s, Storbritanniens och Frankrikes agerande skulle kunna ses på samma sätt. I dessa fall skulle demokrati, mänskliga rättigheter och frihet stå som normer och stå som kontrast till de nationella intressena hos respektive land.

Detta växlande mellan normer och intressen leder mig in på Krasners teori om suveränitet. Det går att koppla Krasners teori främst till realismen och socialkonstruktivismen. Han menar på att det finns två grundläggande handlingsprinciper i internationella relationer. Den ena bygger på normer och den andra bygger på intressen. Krasner pekar på hur den handlingsprincip som bygger på intressen alltid går före den som bygger på normer. Respekten för suveränitetsprincipen är en norm som faller bort till förmån för de nationella

intressena. Det finns alltså enligt Krasner både normer och intressen som påverkar varandra, likt utgångspunkten i det socialkonstruktivistiska perspektivet, men de realistiska, nationella intressena väger alltid tyngre. Krasners teori om organiserat hyckleri går att applicera på konflikterna i Syrien och Libyen. I detta fall har vi två liknande konflikter där de valda aktörerna har argumenterat på i princip samma sätt i officiella uttalanden kring konflikterna. Trots detta har agerandet skiljt sig åt hos två aktörer, Kina och Ryssland, i de två konflikterna. I detta fall kan vi se att argumentationen kring suveränitetsprincipen var värd mer för dessa länder när det gäller konflikten i Syrien än konflikten i Libyen. Detta tyder på att det finns andra faktorer som styr agerandet i större grad än de normer länderna uttrycker att de står för. Att USA, Frankrike och Storbritannien argumenterar för intervention både i Syrien och i Libyen visar tydligt att det finns värden hos dessa aktörer som står högre än suveränitetsprincipen. I detta fall används argument kring mänskliga rättigheter, demokrati och friheter för att överge principen om suveränitet. I fallet Libyen visade det sig att de argument som använts för humanitär intervention i praktiken blev en militär intervention som bidrog till att störta den libyska regimen. Trots att agerandet och argumentationen ser likadan ut hos USA, Storbritannien och Frankrike i de båda fallen kan man ställa sig frågan om det hade sett annorlunda ut om det funnits starka nationella intressen hos dessa länder att bevara regimen i Syrien eller Libyen. Krasner menar att de nationella intressena alltid styr vilka normer och principer det hänvisas till i argumentationen kring handlingar. Utifrån Krasners teori skulle man då kunna argumentera för att suveränitetsprincipen skulle kunna användas av dessa länder som huvudargument för handlingarna och då värderas högre än argument kring mänskliga rättigheter, demokrati och frihet. Att argumentera för intervention går bäst ihop med de nationella intressena hos USA, Storbritannien och Frankrike medan Kina och Ryssland i fallet Syrien bäst tjänar på att argumentera för suveränitetsprincipen.

Att det finns andra faktorer som styr de valda aktörernas handlingar än normer och värderingar, blir tydligt när handlingarna skiljer sig åt trots att argumentationen ser ut på samma sätt. Exakt vilka de nationella intressena är och vilka av dessa som väger tyngst är frågor som denna uppsats inte har utrymme att svara på. Genom Krasners teori får vi dock teoretiska verktyg att skapa oss en större förståelse för de motiv som kan ligga bakom de valda aktörernas handlingar i Syrien och Libyen. Trots de nationella intressenas tyng kan vi få en bredare och mer komplex bild av aktörers handlingar inom internationella relationer om vi ständigt relaterar till de normer och identiteter vars betydelse vi inte har verktyg att värdera i relation till de nationella intressena, men som inte bör exkluderas i analysen av motiven bakom handlingarna.

Om vi återgår till analyschemat skulle det nu kunna se ut såhär:

	<i>Handlingar Syrien</i>	<i>Handlingar Libyen</i>	<i>Motiv</i>
Kina	S/RES/2042 = Ja S/RES/2043= Ja S/RES/2059 = Ja S/2011/612 = Nej S/2012/77 = Nej S/2012/538 = Nej	S/RES/1970 = Ja S/RES/1973 = Nedlagd röst	Argumentation: Argumenterar för suveränitetsprincipen i båda fall Handling: Tyder på att det finns strategiska intressen som styr handlingarna i högre grad än principen om suveränitet.
Ryssland	S/RES/2042 = Ja S/RES/2043= Ja S/RES/2059 = Ja S/2011/612 = Nej S/2012/77 = Nej S/2012/538 = Nej	S/RES/1970 = Ja S/RES/1973 = Nedlagd röst	Argumentation: Argumenterar för suveränitetsprincipen i båda fall Handling: Tyder på att det finns strategiska intressen som styr handlingarna i högre grad än principen om suveränitet.
USA	S/RES/2042 = Ja S/RES/2043= Ja S/RES/2059 = Ja S/2011/612 = Ja S/2012/77 = Ja S/2012/538 = Ja	S/RES/1970 = Ja S/RES/1973 = Ja	Argumentation: Argumenterar emot suveränitetsprincipen och för intervention. Handling: De starka argumenten mot suveränitetsprincipen tyder på att det finns intressen som värderas högre än respekten för suveränitet.
Storbritannien	S/RES/2042 = Ja S/RES/2043= Ja S/RES/2059 = Ja S/2011/612 = Ja S/2012/77 = Ja S/2012/538 = Ja	S/RES/1970 = Ja S/RES/1973 = Ja	Argumentation: Argumenterar emot suveränitetsprincipen och för intervention. Handling: De starka argumenten mot suveränitetsprincipen tyder på att det finns intressen som värderas högre än respekten för

			suveränitet.
Frankrike	S/RES/2042 = Ja S/RES/2043 = Ja S/RES/2059 = Ja S/2011/612 = Ja S/2012/77 = Ja S/2012/538 = Ja	S/RES/1970 = Ja S/RES/1973 = Ja	Argumentation: Argumenterar emot suveränitetsprincipen och för intervention. Handling: De starka argumenten mot suveränitetsprincipen tyder på att det finns intressen som värderas högre än respekten för suveränitet.

6. Slutdiskussion

I studien har vi kunnat se att det finns två sidor bland de fem permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd. Å ena sidan finns USA, Frankrike och Storbritannien som både i fallet Syrien och Libyen argumenterar för intervention och därmed emot suveränitetsprincipen. De grundar denna argumentation på normer kring mänskliga rättigheter, demokrati och frihet. Å andra sidan finns Kina och Ryssland som i båda konflikterna argumenterar för respekten för suveränitetsprincipen och vikten av icke-intervention från externa aktörer. I resultaten har vi dock kunnat se hur Kina och Ryssland, trots liknande argumentation i båda fallen, röstar på olika sätt i de två olika konflikterna. Detta resultat visar på att det finns andra faktorer som styr handlingarna i högre grad än de normer och principer som respektive land argumenterar för. Detta resultat kan ses genom Krasners teori kring organiserat hyckleri då Kina och Ryssland väljer att lämna en lucka i suveränitetsprincipen i fallet Libyen medan de håller hårt på samma princip i fallet Syrien. Även USA:s, Frankrikes och Storbritanniens agerande kan analyseras med hjälp av Krasners teori då de i båda fallen väljer att argumentera emot suveränitetsprincipen till förmån för intervention. Att de använder principer och normer kring mänskliga rättigheter, demokrati och frihet skulle genom Krasners teori endast ses som en täckmantel för de egentliga nationella intressena.

I min undersökning finns empiriskt material som tyder på att nationella intressen spelar stor roll när det gäller motiven bakom handlingarna i konflikten i Syrien. Vad vi dock inte har svar på är vilka intressen som värderas högst och hur den exakta relationen mellan intressen och normer ser ut. I enlighet med min metodologiska utgångspunkt är denna exakta relation och sanning inte möjlig att uppnå med de samhällsvetenskapliga verktyg vi har tillgång till. Genom min uppsats hoppas jag dock kunna visa på att en medvetenhet kring relationen mellan nationella, strategiska intressen och grundläggande normer och principer är

viktig att ta hänsyn till och trots de nationella intressenas styrka i internationella relationer bör vi inte bortse från de normer som aktörerna bygger sin argumentation kring. Då vi inte har tillgång till mikroskop för att nå en samhällsvetenskaplig sanning, bör vi heller inte bortse från några faktorer som kan hjälpa oss att få en bredare bild och ökad förståelse för de fem permanenta medlemmarnas agerande i konflikten i Syrien. Framtida forskning kan förhoppningsvis bygga vidare på undersökningen av relationen mellan strategiska, nationella intressen och normer och principer. Genom utökat empiriskt material och ett vidare teoretiskt ramverk kan ytterligare kartläggning av motiven göras och förhoppningsvis leda till en ännu bredare bild och ytterligare ökad förståelse för relationen mellan aktörernas handlingar och motiv.

7. Källförteckning

Charap, S (2013). Russia, Syria and the Doctrine of Intervention, *Survival: Global Politics and Security*, Vol 55, No 1, 35-41

Committeri, C (2012). When Domestic Factors Prevail Upon Foreign Ambitions: Russia's Strategic Game in Syria, *Istituto Affari Internazionali*, Vol. 12, No.26

Esaiasson, P., Gilljam, M., Oscarsson, H., Wängnerud, L (2012). *Metodpraktikan: konsten att studera samhälle, individ och marknad*. (4., [rev.] uppl.) Stockholm: Norstedts juridik.

FN:A – Förenta Nationerna. Hämtad 2013-04-05 från:
<http://www.un.org/en/peacekeeping/missions/unsmis/>

FN:B – Förenta Nationerna (2012-07-19). Hämtad från:
<http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=42513#.UWAKiRcqzvo>

FN:C – Förenta Nationerna. Hämtad 2013-04-06 från:
<http://www.un.org/en/sc/members/>

FN-stadgan. Hämtad 2013-04-27 från:
<http://www.un.org/en/documents/charter/chapter7.shtml>

France Diplomatie: A (2013-03-01). Hämtad från:
<http://www.diplomatie.gouv.fr/en/french-foreign-policy-1/>

France Diplomatie: B. Hämtad 2013-05-09 från:
<http://www.diplomatie.gouv.fr/en/french-foreign-policy-1/development-assistance/governance/>

Gilje, N., Grimen, H. (2007). *Samhällsvetenskapernas förutsättningar*. (3. uppl.) Göteborg: Daidalos.

Guiora, A.N (2012-01-27). Intervention in Libya: Yes; Intervention in Syria, No; Deciphering the Obama Administration. University of Utah, hämtad från:
http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1993322

Hadenius, A., Henning, R. & Holmström, B. (1984). *Tre studier i politiskt beslutsfattande*. Uppsala: Univ.

Kotsinas, K., Allansson, M (2012-10-16). Hämtad från:
<http://www.sakerhetspolitik.se/Konflikter/Syrien/Fordjupning-Syrien/>

Krasner, S.D. (1999). *Sovereignty: organized hypocrisy*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.

Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: A (2011-08-22). Hämtad från:
<http://www.fmprc.gov.cn/eng/wjb/zzjg/xybfs/gjlb/2888/>

Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: B (2011-08-22). Hämtad från:
<http://www.fmprc.gov.cn/eng/wjb/zzjg/xybfs/gjlb/2848/>

Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: C. Hämtad 2013-05-09 från:
<http://www.fmprc.gov.cn/eng/wjdt/>

Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China: D (2000-11-15). Hämtad från:
<http://www.fmprc.gov.cn/eng/ljzg/zgjk/3575/t17825.shtml>

Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation. (2013-02-12). Hämtad från:
<http://www.mid.ru/bdomp/ns-osndoc.nsf/1e5f0de28fe77fdcc32575d900298676/869c9d2b87ad8014c32575d9002b1c38!OpenDocument>

Panara, C., Wilson, G. (2013) *The Arab Spring - new patterns for democracy and international law 2013*. Martinus Nijhoff Publishers/Brill Academic.

S/2011/612. (2011-10-04). Hämtad från:
http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2011/612

S/2012/77. (2012-02-04). Hämtad från:
http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2012/77

S/2012/538. (2012-07-19). Hämtad från:
http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2012/538

S/PV.6491 (2011-02-26). Hämtad från:

<http://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/Libya%20S%20PV%206491.pdf>

S/PV.6498 (2011-03-17). Hämtad från:

<http://responsibilitytoprotect.org/Security%20Council%20meeting%20on%20the%20situation%20in%20Lybia%2017%20March%202011.pdf>

S/PV.6627 (2011-10-04). Hämtad från:

<http://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/Golan%20Heights%20S%20PV%206627.pdf>

S/PV.6711 (2012-02-04). Hämtad från:

<http://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/Syria%20SPV%206711.pdf>

S/PV.6751 (2012-04-14). Hämtad från:

<http://ahlbauer.files.wordpress.com/2012/04/s-pv-6751.pdf>

S/PV.6756 (2012-04-21). Hämtad från:

<http://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/Syria%20SPV%206756.pdf>

S/PV.6810 (2012-07-19). Hämtad från:

http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/PV.6810&Lang=E

S/RES/1970. (2011-02-26). Hämtad från:

[http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/1970\(2011\)](http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/1970(2011))

S/RES/1973. (2011-03-17). Hämtad från:

[http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/1973\(2011\)](http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/1973(2011))

S/RES/2042. (2012-04-14). Hämtad från:

[http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/2042\(2012\)](http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/2042(2012))

S/RES/2043. (2012-04-21). Hämtad från:

[http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/2043\(2012\)](http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/2043(2012))

S/RES/2059. (2012-07-20). Hämtad från:
[http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/2059\(2012\)](http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/2059(2012))

SC/10403 (2011-10-04). Hämtad från:
<https://www.un.org/News/Press/docs/2011/sc10403.doc.htm>

SC/10536 (2012-02-04). Hämtad från:
<http://www.un.org/News/Press/docs/2012/sc10536.doc.htm>

Security Council Report. Hämtad 2013-04-05 från:
<http://www.securitycouncilreport.org/chronology/syria.php>

Steans, J., Pettiford, L., Diez, T., El-Anis, I. (2010). *An introduction to international relations theory: perspectives and themes*. (3. ed.) Harlow: Pearson Longman.

Swaine, M.D (2012-09-24). Chinese Views of the Syrian Conflict, *China Leadership Monitor*, no. 39

Troyanski, V (2012). Russia's Support for al-Asad's Syria: Reasons Old and New, *Syrian Studies Association Bulletin*, Vol 17, No 1.

U.S Department of State: A (2013-03-04). Hämtad från:
<http://www.state.gov/r/pa/prs/ps/2013/03/205623.htm>

U.S Department of State: B (2012-08-14). Hämtad från:
<http://www.state.gov/s/d/met/releases/198354.htm>

UCDP:A – Uppsala Conflict Data Program. Hämtad 2013-04-05 från:
<http://www.ucdp.uu.se/gpdatabase/info/Background%20narrative%20arabian%20spring.pdf>

UCDP:B – Uppsala Conflict Data Program. Hämtad 2013-04-05 från:
http://www.ucdp.uu.se/gpdatabase/gpcountry.php?id=150®ionSelect=10-Middle_East#

UNBISNET S/RES/1970. Hämtad 2013-04-29 från:
<http://unbisnet.un.org:8080/ipac20/ipac.jsp?session=13Q9485W154D0.57076&profile=voting&uri=link=3100028~!223727~!3100029~!3100070&aspect=alpha&menu=search&ri=1&source=~!horizon&term=S%2FRES%2F1970%282011%29&index=Z791AZ>

UNBISNET S/RES/1973. Hämtad 2013-04-29 från:

<http://unbisnet.un.org:8080/ipac20/ipac.jsp?session=13F9485859I21.57079&profile=voting&uri=link=3100028~!223998~!3100029~!3100070&aspect=alpha&menu=search&ri=1&source=~!horizon&term=S%2FRES%2F1973%282011%29&index=Z791AZ>

UNBISNET S/RES/2042. Hämtad 2013-04-29 från:

<http://unbisnet.un.org:8080/ipac20/ipac.jsp?session=1X69485W0286A.57081&profile=voting&uri=link=3100028~!234097~!3100029~!3100070&aspect=alpha&menu=search&ri=1&source=~!horizon&term=S%2FRES%2F2042%282012%29&index=Z791AZ>

UNBISNET S/RES/2043. Hämtad 2013-04-29 från:

<http://unbisnet.un.org:8080/ipac20/ipac.jsp?session=1X69485W0286A.57081&profile=voting&uri=link=3100028~!234392~!3100029~!3100070&aspect=alpha&menu=search&ri=1&source=~!horizon&term=S%2FRES%2F2043%282012%29&index=Z791AZ>

UNBISNET S/RES/2059. Hämtad 2013-04-29 från:

<http://unbisnet.un.org:8080/ipac20/ipac.jsp?session=1X69485W0286A.57081&profile=voting&uri=link=3100028~!236392~!3100029~!3100070&aspect=alpha&menu=search&ri=1&source=~!horizon&term=S%2FRES%2F2059%282012%29&index=Z791AZ>

United Kingdom Government (2011-02-22). Hämtad från:

<https://www.gov.uk/government/speeches/prime-ministers-speech-to-the-national-assembly-kuwait>

Vasquez, J.A. (1992) *Introduction: Studying War Scientifically*. Ur Vasquez, J.A. & Henehan, M.T. (eds) *The Scientific Study of Peace and War*, MacMillan, New York, s.19-29.

York University. (2012-01-21) *Critical Realism Theory*. Hämtad från:

http://www.fsc.yorku.ca/york/istheory/wiki/index.php/Critical_realism_theory

Ödman, P. (2007). *Tolkning, förståelse, vetande: hermeneutik i teori och praktik*. (2., [omarb.] uppl.) Stockholm: Norstedts akademiska förlag.